

ELENA VAIT

Geriausias
mūsų
Draugas

ELENA VAIT

Geriausias
mūsų
Draugas

„Viešpatie, gelbėk mane!“

Mt 14, 30

Septintosios Dienos
Adventistų Bažnyčia

K A U N A S

Versta iš leidinio:
Christ our Saviour by Mrs. E. G. White
Published by the
Pacific Press Publishing
Company Oakland, Cal. 1897

Antras leidimas

Iš anglų k. vertė *Renata Mieliulytė* ir *Vilma Vanagienė*

Jei nenurodyta kitaip, Biblija cituojama pagal leidinį:

Biblija, arba Šventasis Raštas.

Senasis Testamentas. Iš hebrajų, aramėjų ir graikų kalbų
vertė *Antanas Rubšys*.

Naujasis Testamentas. Iš graikų kalbos vertė *Česlovas Ka-
valiauskas*.

Lietuvos Biblijos draugija, Vilnius, 2012

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų in-
formacinės sistemos (LIBIS) portale *ibiblioteka.lt*

© Septintosios dienos adventistų bažnyčia, 2024

ISBN 978-609-8290-21-9

TURINYS

Pratarmė	7
1. Jėzaus gimimas	9
2. Jėzus šventykloje	13
3. Išminčių apsilankymas	17
4. Nuo vaikystės iki subrendimo	21
5. Gundymas	25
6. Ankstyvasis tarnavimas	29
7. Jėzaus mokymas	31
8. Gerasis Ganytojas	38
9. Įžengimas į Jeruzalę	42
10. Pašalinkite tai iš čia	47
11. Paschos (Velykų) vakarienė	50
12. Getsemanės sode	54
13. Išdavystė ir suėmimas	60
14. Priešais Aną, Kajafą ir teismo tarybą	64
15. Judas	70
16. Pas Pilotą	73
17. Pas Eroda	77
18. Piloto nuosprendis	80
19. Golgota	86

20. Kristaus mirtis	91
21. Juozapo kape	94
22. Jis prisikėlė!	98
23. Eikite ir pasakykite Mano mokiniams	101
24. Liudytojai	105
25. Tas pats Jėzus	110
26. Jų užžengęs Viešpats	113

PRATARMĖ

ristaus, mūsų Išgelbėtojo, žemišką gyvenimo istoriją be žodžių liudija visa gamta ir kiekviena gyva būtybė.

Mes niekada iki galo nesuvoksime, kaip giliai mus palietė Jėzaus iš Nazareto gyvenimas. Kiekviena gyvenimo palaima mus pasiekia dėl bendravimo tarp dangaus ir žemės, atsiradusio tada, kai mūsų šlovės Viešpats tapo šito į nuodėmę puolusio pasaulio Išgelbėtoju.

Neišsemiamas Jėzaus gyvenimo pavyzdys įkvėpdavo mokslininkų plunksną ir oratorių liežuvį. Bet geriausiai Jo gyvenimo istorija pasakojama vaikiška kalba.

Stebuklingi įvykiai nereikalauja žmogiško pagražinimo, jų šlovė viršija žmogaus meną, jie savo spindesiu švyti už viską ryškiau.

Šios knygos puslapiuose nesistengiama dirbtinai pagražinti įvykių. Knygos autorė, skatinama gilaus tų įvykių suvokimo, juos perteikia vaikų kalba. Savo paprastumu šis pasakojimas kalba ne tik vaikų ir jaunuolių širdims, bet išsakomas mums visiems žinomos giesmės žodžiais: „Pasakyk man gerąją naujieną taip paprastai, kaip vaikams.“

Tegul skaitytojas ją priima paprastai ir su tyru tikėjimu.

Džordžas Tenei (George C. Tenney)

1 SKYRIUS

JĖZAUS GIMIMAS

Mažame Nazareto miestelyje, esančiame tarp šiaurinių Galilėjos kalvų, gyveno Juozapas ir Marija, kurie vėliau tapo žemiškaisiais Jėzaus tėvais.

Juozapas buvo iš Dovydo namų (Dovydo palikuonis), ir kai išėjo įsakymas surašyti šalies gyventojus, jis turėjo keliauti į Betliejų, Dovydo miestą, kad būtų įrašytas ir jo vardas.

Tais laikais kelionės buvo sunkios, ir Marija, kuri keliavo kartu su vyru, labai pavargo, kopdama į kalvą, ant kurios stovėjo Betliejus.

Ji troško apsisototi ir pailsėti patogioje vietoje, bet užkeigos namai jau buvo perpildyti – turtingais ir išdidžiais buvo gerai pasirūpinta, o ši nuolankių žmonių pora turėjo prisiglausti tamsioje patalpoje, kur buvo laikomi gyvuliai.

Juozapas ir Marija mažai turėjo žemiškų turtų, bet Dievas juos mylėjo ir tai jiems suteikė ramybę bei pasitikėjimą. Jie buvo dangiškojo Karaliaus vaikai,

kuriuos Jis rengėsi pagerbti labiau už kitus žmones. Ne tik kelionėje juos lydėjo angelai, bet ir užėjus nakčiai, kuomet nuvargę keliautojai susirado vietą poilsiui, jie nebuvo palikti vieni – angelai budėjo kartu.

Čia – šioje kuklioje priebėgoje – gimė Jėzus, Išganytojas, ir buvo paguldytas ėdžiose. Šiurkščiam lopšyje gulėjo Aukščiausiojo Sūnus, kurio buvimas visai neseniai buvo pripildęs šlove visą dangų.

Prieš atėjimą į žemę Jėzus vadovavo visiems angelams. Išmintingiausi ir labiausiai išaukštinti rytmečio

sūnūs šlovino
Jį kūrimo metu.

Jam sėdant į sostą jie prisidengdavo veidus, mesdavo Jam po kojomis savo vainikus ir žvelgdami į Jo didybę džiaugsmingai giedodavo.

Ši šlovinga Esybė iš meilės vargšui nusidėjėliui prisiėmė tarno pavidalą, kad galėtų kentėti ir mirti už mus.

Jėzus galėjo likti pas Tėvą, vilkėti karaliaus apdarą ir nešioti karališką karūną, tačiau dėl mūsų Jis iškeitė dangaus turtus į žemišką skurdą.

Jis nusprendė palikti savo aukštas pareigas ir mylinčius angelus. Dangiškos minios garbinimą Jis pasirinko iškeisti į nedorų žmonių pašaipas ir įžeidinėjimus. Iš meilės mums Jis pasirinko sunkų gyvenimą ir gėdingą mirtį.

Visa tai Kristus padarė, kad atskleistų mums Dievo meilę. Savo gyvenimu žemėje Jis parodė, kaip galime pagerbti Dievą paklusdami Jo valiai. Jis tai padarė, kad mes, sekdami Jo pavyzdžiu, galiausiai galėtume gyventi su Jėzumi Jo dangiškuose namuose.

Kunigai ir didieji tautos vadovai nebuvo pasirengę sutikti Jėzaus. Jie žinojo, kad greitai turi ateiti Išgelbėtojas, bet jie tikėjosi galingo karaliaus, kuris padarys juos turtingus ir galingus. Jų išdidumas trukdė patikėti, kad edžiose gulintis bejėgis kūdikis galėtų būti Mesijas.

Todėl Dievas jiems neapreiškė Kristaus gimimo. Jis pasiuntė gerąją žinią keliems piemenims, kurie Betliejaus lankose prižiūrėjo savo kaimenes.

Tą naktį šie nuoširdūs žmonės, prižiūrėdami avis, kalbėjosi apie pažadėtąjį Išgelbėtoją ir taip nuoširdžiai meldėsi dėl Jo atėjimo, jog Dievas pasiuntė savo angelus nuo Šviesos sosto paskelbti jiems dangiškąją žinią.

„Jiems pasirodė Viešpaties angelas, ir juos nutvieskė Viešpaties šlovės šviesa. Jie labai išsigando, bet ange-

las jiems tarė: 'Nebijokite! Štai aš skelbiu jums gerąją naujieną, kuri bus visai tautai. Šiandien Dovydo mieste jums gimė Išganytojas. Jis yra Viešpats Mesijas. Ir štai jums ženklas: rasite kūdikį, suvystytą vystykiais ir paguldytą ėdžiose.' Ūmai prie angelo atsirado gausi dangaus kareivija. Ji garbino Dievą, giedodama: 'Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė Jo mylimiems žmonėms!' Kai angelai nuo jų pakilo į dangų,

piemenys kalbėjo vieni kitiems: 'Bėkime į Betliejų pažiūrėti, kas ten įvyko, ką Viešpats mums paskelbė.' Jie nusiskubino ir rado Mariją, Juozapą ir kūdikį, paguldytą ėdžiose. Išvydę jie apsakė, kas jiems buvo pranešta apie šitą kūdikį. O visi žmonės, kurie girdėjo, stebėjosi piemenų pasakojimu. Marija dėmėjosi visus šiuos dalykus ir svarstė juos savo širdyje." (Luko 2, 9–19)

2 SKYRIUS

JĖZUS ŠVENTYKLOJE

Juozapas ir Marija buvo žydai ir laikėsi savo tautos papročių. Kai kūdikiui Jėzui sukako aštuonios dienos, Jis buvo apipjaustytas pagal Abraomui duotą įsakymą. (*žr. Pradžios 17, 12*)

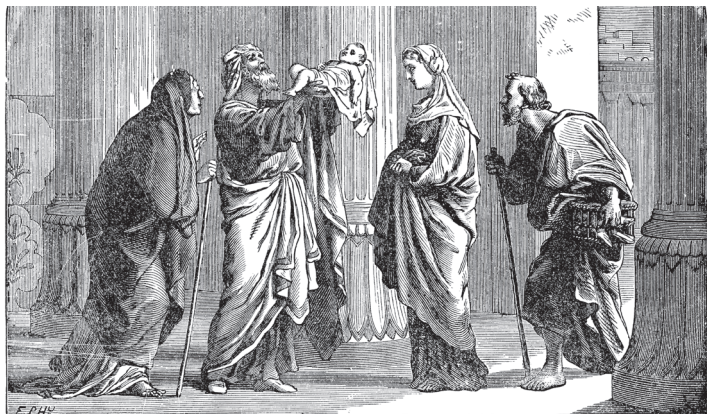

Toks buvo Dievo Įstatymas, duotas Izraelio tautai, o Jėzus turėjo paklusti viskam. Tokiu būdu pats Dievo Sūnus, Dangiškasis Kunigaikštis, savo pavyzdžiu moko mus paklusnumo.

Izraelio vaikai daugelį metų gyveno Egipte, tačiau kai egiptiečiai pradėjo žiauriai elgtis ir pavertė juos vergais, Dievas pakvietė Mozę, kad išlaisvintų savo tautą.

Egipto faraonas atsisakė paleisti izraelitus, todėl Dievas pasiuntė egiptiečiams baisias bausmes. Paskutinė bausmė palietė visus namus – nuo karaliaus rūmų iki skurdžiausios trobelės – visą šalį, kai buvo išžudyti pirmagimiai.

Viešpats per Mozę paliepė kiekvienai izraelitų šeimai papjauti avinėlį ir jo krauju patepti savo namų

durų staktas, kad angelas žudikas praeitų pro kiekvienus izraelitų namus ir nužudytų tiktai išdidžių ir žiaurių egiptiečių pirmagimius.

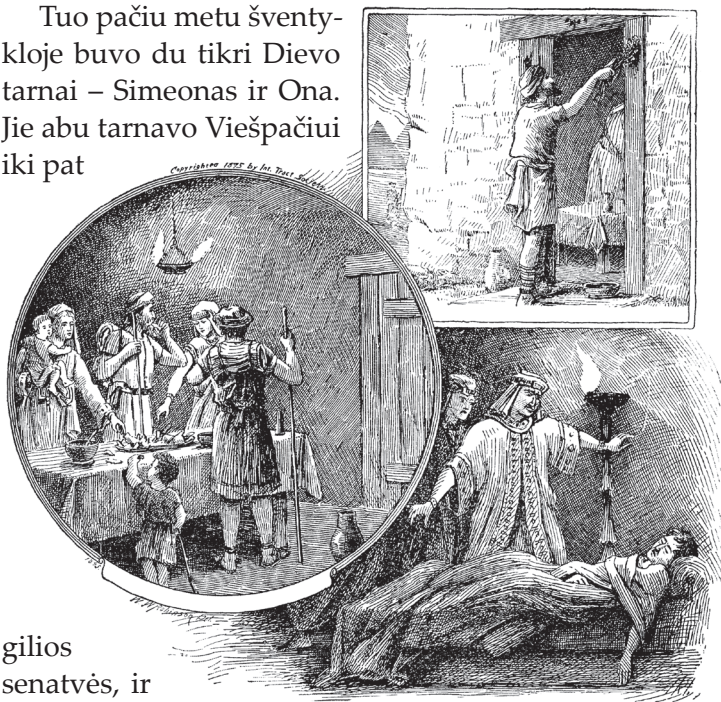
Šis „Perėjimo“ (hebr. *Paschos*) kraujas žydams reiš­kė Kristaus kraują. Kaip buvo aukojamas avinėlis, taip Dievas numatytu metu atidavė savo Sūnų mirčiai, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, būtų išgelbėtas nuo amžinosios pražūties. Kristus yra mūsų Paschos (Velykų) Avinėlis. (žr. *1 Korintiečiams 5, 7*) Mes esame atpirkti Jo krauju, per tikėjimą. (žr. *Efeziečiams 1, 7*)

Didžiojo išgelbėjimo iš mirties baudmės prisimi­nimui ir laukiant dar didesnio išgelbėjimo per Dievo Sūnų kiekvienas pirmagimis berniukas šventykloje būdavo pašvenčiamas Viešpačiui.

Juozapas ir Marija atnešė Jėzų pas kunigą, kaip to reikalavo Įstatymas. Tėvai ir motinos kas dieną atei­davo su savo kūdikiais, todėl kunigas neįžvelgė, kad

Juozapas ir Marija būtų kažkuo ypatingi. Jie buvo paprasti darbo žmonės. Kūdikį Jėzų jis matė tik kaip bejėgį vaikelį. Kunigas net nepagalvojo, kad savo rankose laiko pasaulio Išgelbėtoją – Aukščiausiąjį dangiškosios šventyklos Kunigą. Tačiau jis tai galėjo žinoti. Dievas būtų atskleidęs šiuos dalykus, jei jis būtų buvęs paklusnus Jo Žodžiui.

Tuo pačiu metu šventykloje buvo du tikri Dievo tarnai – Simeonas ir Ona. Jie abu tarnavo Viešpačiui iki pat

gilio
senatvės, ir
Jis parodė jiems
dalykus, kurių negalėjo atskleisti išdidiems ir savanaudiškiems kunigams.

Simeonui buvo pažadėta, kad jis nemirs, kol nepamatys Išgelbėtojo. Vos tik išvydęs šventykloje Jėzų, jis iš karto suprato, kad tai yra Viešpaties Pažadėtasis. Jėzaus veidas spindėjo švelnia dangiška šviesa, ir Simeonas, paėmęs kūdikį į rankas, šlovino Dievą, tardamas: „Dabar gali, Valdove, kaip buvai žadėjęs, leisti savo tarnui ramiai iškeliauti, nes mano akys išvydo Tavo išgelbėjimą, kuri Tu prirengi visų tautų akivaizdoje: šviesą pagonims apšviesti ir Tautosios Izraelio tautos garbę.“ (Luko 2, 29–32)

Pranašė Ona „tuo pat metu priėjusi, šlovino Dievą ir kalbėjo apie kūdikį visiems, kurie laukė Jeruzalės išvadavimo“ (Luko 2, 38).

Taip jau yra, kad Dievas savo liudytojais pasirenka nusizėminusius žmones. Dažnai tie, kuriuos pasaulis vadina didžiais, labai retai būna pakviečiami nešti tiesos šviesą ir gailėstingumą tiems, kurie yra paklydę nuodėmės keliuose.

Marija, Jėzaus motina, mąstė apie Simeono pranašystę. Žiūrėdama į kūdikį rankose, ji prisiminė, ką kalbėjo piemenys Betliejuje, jos širdis prisipildė džiaugsmo ir vilties. Simeono žodžiai priminė Izaijo pranašystę. Ji suprato, kad šie nuostabūs žodžiai parašyti apie Jėzų: „Tauta, gyvenusi tamsumoje, pamatė didžią šviesą; gyvenusiems nevilties šalyje užtekėjo šviesybė.“ „Juk kūdikis mums gimė! Sūnus mums duotas! Jis bus mūsų Valdovas. Jo vardas bus ‘Nuostabusis Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės Kunigaikštis.’“ (Izaijo 9, 1. 5)

3 SKYRIUS

IŠMINČIŲ APSILANKYMAS

Dievas norėjo, kad žmonės žinotų apie Kristaus atėjimą į Žemę. Kunigai turėjo mokyti žmones laukti Išgelbėtojo, tačiau jie patys nežinojo apie Jo atėjimą. Jie nepažino Mesijo, bet Dievas pasiuntė angelus, kad praneštų piemenims apie Kristaus gimimą ir kur galima Jį surasti.

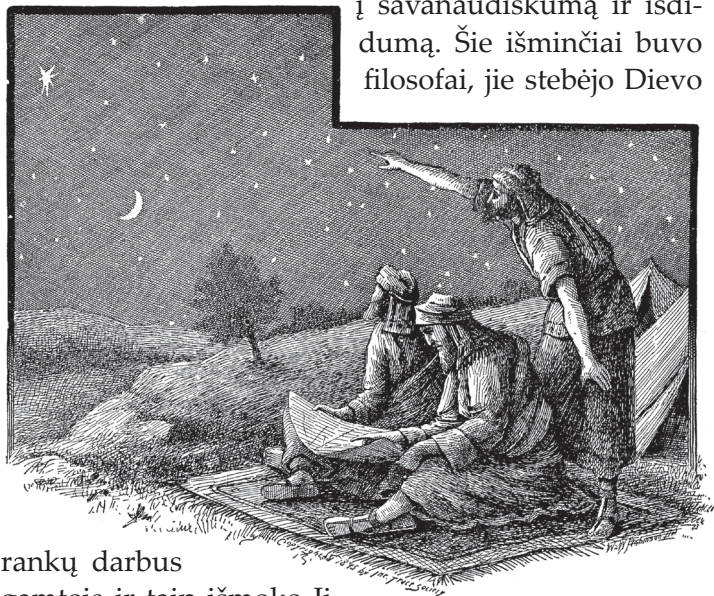

Lygiai taip pat Dievas buvo parengęs savo liudytojus, kai Jėzus buvo pašvęstas Viešpačiui šventykloje.

Jis suteikė ilgą gyvenimą Simeonui ir Onai, ir jie turėjo džiaugsmingą privilegiją paliudyti, kad Jėzus yra pažadėtasis Mesijas.

Dievas norėjo, kad ne tik žydai, bet ir kitos tautos sužinotų apie Kristaus atėjimą. Toli Rytuose gyveno išminčiai, kurie skaitė pranašystes apie Mesijo atėjimą ir tikėjo, kad Jis turi greitai pasirodyti. Žydams šie žmonės buvo tik pagonys, tačiau jie nebuvo stabmeldžiai. Jie buvo dori žmonės, trokštantys sužinoti tiesą ir pažinti Dievo valią.

Dievas mato žmogaus širdį, todėl Jis žinojo, kad išminčiais galima pasitikėti. Jie sugebėjo geriau priimti dangaus šviesą negu išpuikę kunigai, giliai nugrimzdę į savanaudiškumą ir išdidumą. Šie išminčiai buvo filosofai, jie stebėjo Dievo

rankų darbus gamtoje ir taip išmoko Jį mylėti. Jie tyrinėjo žvaigždes ir žinojo jų judėjimą. Išminčiams patiko stebėti dangaus kūnus ir jų nakties keliones. Sužibus naujai žvaigždei, jie skelbdavo tai kaip didelį įvykį.

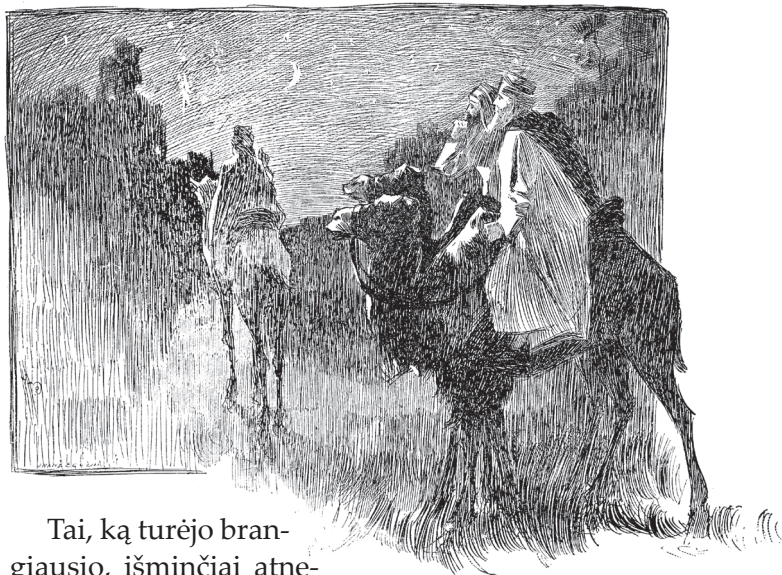
Tą naktį, kai angelai Betliejaus lankose aplankė piemenis, išminčiai danguje pastebėjo keistą šviesą. Tai buvo šlovė, sklindanti nuo angelų gausybės. Išnykus šviesai, danguje jie pamatė kažką panašaus į sužibusią naują žvaigždę. Išminčiai iškart prisiminė prana-

šystes: „Žvaigždė patekės iš Jokūbo, skeptras pakils iš Izraelio.“ (*Skaičių 24, 17*) Gal ši žvaigždė praneša apie Mesijo atėjimą? Jie nusprendė sekti ja ir pažiūrėti, kur ji nuves. Žvaigždė vedė tiesiai į Judėją, bet, prisiartinus prie Jeruzalės, ji prigeso ir išminčiai nebegalėjo ja sekti.

Manydami, kad žydai tuojau pat nuves pas Išgelbėtoją, jie, nuėję į Jeruzalę, klausinėjo: „Kur yra gimusis Žydų karalius? Mes matėme užtekant Jo žvaigždę ir atvykome Jo pagarbinti.“ Tai išgirdęs, karalius Erodas sunerimo, o su juo ir visa Jeruzalė. Jis susikvietė visus tautos aukštuosius kunigus bei Rašto aiškintojus ir teiravosi, kur turėjęs gimti Mesijas. Tie jam atsakė: „Judėjos Betliejuje, nes pranašas yra parašęs.““ (*Mato 2, 2–5*)

Erodiui nepatiko kalbos apie Žydų karalių, kuris vieną dieną galėjo paveržti jo sostą. Taigi slaptai pasikvietęs išminčius, jis klausė jų, kada šie pirmą kartą pamatė žvaigždę. Tada išsiuntė juos į Betliejų, tardamas: „Keliaukite ir viską sužinokite apie kūdikį. Radę praneškite man, kad ir aš nuvykęs Jį pagarbinčiau.“ Išklausę karaliaus, išminčiai leidosi kelionėn. Ir štai žvaigždė, kurią jie buvo matę užtekant, traukė pirma, kol sustojo ties ta vieta, kur buvo kūdikis. Išvydę žvaigždę, jie be galo džiaugėsi. Įžengę į namus, pamatė kūdikį su motina Marija ir parpuolę ant žemės Jį pagarbino.

Paskui jie atidengė savo brangenybių dėžutes ir davė Jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros.“ (*Mato 2, 8–11*)

Tai, ką turėjo brangiausio, išminčiai atnešė Išgelbėtojui. Taip jie paliko mums pavyzdį. Daugelis dovanojame dovanas savo žemiškiems draugams, bet nieko nedovanojame savo dangiškajam Draugui, iš kurio ateina visos palaimos. Taip elgtis neturėtume. Kristui turime atnešti viską, ką turime geriausio – savo laiką, pinigus ir meilę.

Mūsų dovana Jam gali būti paguoda vargšui ar pasakojimas žmonėms apie Išgelbėtoją. Taip galime padėti išgelbėti tuos, dėl kurių Jis mirė. Tokias dovanas Jėzus laimina.

4 SKYRIUS

NUO VAIKYSTĖS IKI SUBRENDIMO

Erodas nebuvo sąžiningas, sakydamas, kad nori eiti pagarbinti Jėzų. Jis baiminosi, kad Išgelbėtojas užaugęs taps karaliumi ir atims jo valdas.

Jis norėjo sužinoti, kur yra kūdikis, kad galėtų Jį nužudyti.

Išminčiai ruošėsi sugrįžti ir pranešti Erodui, kur yra kūdikis, bet sapne pasirodęs Viešpaties angelas paliepė jiems grįžti namo kitu keliu.

„Išminčiams iškeliavus, štai vėl pasirodo Juozapui sapne Viešpaties angelas ir sako: ‘Kelkis, imk kūdikį su motina ir bėk į Egiptą. Pasilik ten, kol tau pasakysiu, nes Erodas ieškos kūdikio, norėdamas Jį nužudyti.’“ (Mato 2, 13)

Nelaukdamas ryto, Juozapas pakilo ir paėmęs Mariją su kūdikiu nakčia leidosi į ilgą kelionę. Išminčiai buvo atnešę Jėzui brangių dovanų, taip Dievas parū-

pino jiems pinigų kelionei ir pragyvenimui Egipte iki to laiko, kol galės sugrįžti į savo žemę.

Erodas labai supyko, supratęs, kad išminčiai namo patraukė kitu keliu. Netgi sužinojęs, ką pranašas buvo pasakęs apie Kristaus atėjimą ir kad išminčius lydėjo žvaigždė, jis vis tiek apsisprendė nužudyti Jėzų. Įtūžęs jis pasiuntė kareivius „išžudyti Betliejuje ir jo apylinkėje visus berniukus, dvejų metų ir jaunesnius“ (Mato 2, 16).

Labai keista, kad žmogus kovoja su Dievu. Koks siaubingas vaizdas – nekaltų kūdikių žudynės. Erodas praeityje buvo pridaręs daug žiaurių dalykų, tačiau jo gyvenimas netrukus turėjo baigtis. Jis mirė netikėta ir baisia mirtimi.

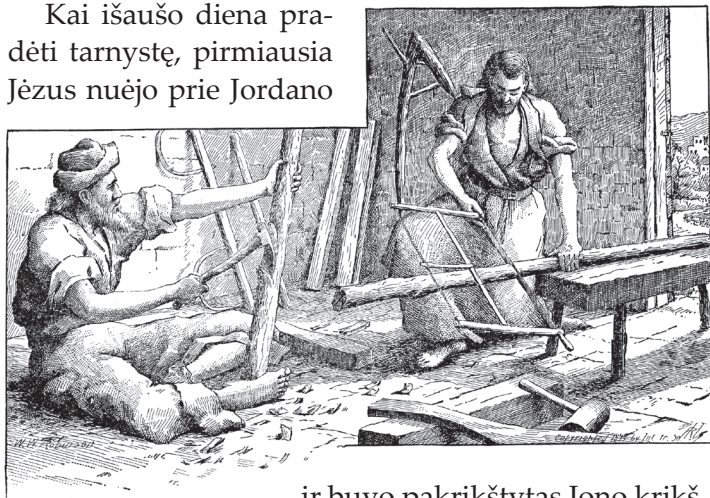
Juozapas ir Marija pasiliko Egipte iki jo mirties. Tuomet angelas pasirodė Juozapui ir tarė: „Kelkis, imk kūdikį su motina ir keliauk į Izraelio kraštą, nes jau mirė tie, kurie tykojo kūdikio gyvybės.“ (Mato 2, 20)

Juozapas tikėjosi apsistoti Betliejuje, kur gimė Jėzus, bet priartėjęs prie Judėjos, jis išgirdo, kad dabar vietoj tėvo šalį valdo Erodo sūnus. Tokia žinia išgąsdino Juozapą ir jis nežinojo, ką daryti, bet Dievas pasiuntė angelą, kad jam padėtų. Pakludamas angelo nurodymui, Juozapas sugrįžo į senuosius namus Nazarete. Jėzus gyveno čia su Juozapu ir Marija iki trisdešimties metų. Dirbdamas staliaus dirbtuvėse, jaunuolis Jėzus padėjo išlaikyti šeimą. Jis norėjo būti tobulas net dirbdamas su įrankiais.

Savo pavyzdžiu Jis mokė mus darbštumo, kad galėtume atidžiai ir nepriekaištingai atlikti savo darbą, nes

toks darbas yra garbingas. Visi turime rasti kuo užsiimti, kad tai būtų pagalba sau ir kitiems.

Kai išaušo diena pradėti tarnystę, pirmiausia Jėzus nuėjo prie Jordano

ir buvo pakrikštytas Jono krikštu. Jonas buvo siūstas paruošti Išgelbėtojuj kelią. Jis skelbė dykumoje: „Atsiverskite, nes prisiartino dangaus karalystė.“ (Mato 3, 2) Jo pasiklausyti rinkosi minios. Daugelis išpažino savo nuodėmes ir Jonas juos krikštijo Jordano upėje. Dievas buvo apreiškęs Jonui, kad vieną dieną pas jį ateis Mesijas ir paprašys pakrikštyti. Dievas taip pat pasakė, jog bus duotas ženklas, kad nekiltų abejonių.

Kai Jėzus atėjo, Jonas Jo veide pamatė švento gyvenimo požymius ir atkalbinėjo Jį, sakydamas: „Tai aš turėčiau būti Tavo pakrikštytas, o Tu ateini pas mane! Bet Jėzus jam atsakė: ‘Šį kartą paklausyk! Taip mudviem dera atlikti visa, kas reikalinga teisumui.’“ (Mato 3, 14–15)

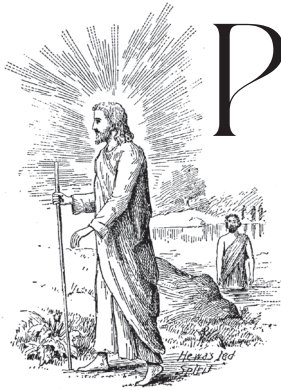
Taip Jėzui pasakius, Jo veide pasirodė ta pati dangiška šviesa, kurią matė Simeonas.

Tada Jonas panardino Išgelbėtoją į Jordano upės vandenį. Jis buvo pakrikštytas visų žmonių akivaizdoje. Jėzus krikštijosi ne tam, kad parodytų atgailą už nuodėmes, nes Jis niekada nenusidėjo, o kad paliktų pavyzdį nuodėmingiems žmonėms.

Išbridęs iš vandens, Jis atsiklaupė ant kranto ir nuširdžiai meldėsi. Tėvas išgirdo Jo maldą, nes dangus atsivėrė ir nušvito šlovės spindesiu. „Ir Jis pamatė Dievo Dvasią, sklendžiančią žemyn it balandį ir nusileidžiančią ant Jo.“ (*Mato 3, 16*) Jo veidas ir kūnas liepsnojo Dievo šlovės šviesa. O iš dangaus pasigirdo Dievo balsas: „Šitas yra Mano mylimasis Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi.“ (*Mato 3, 17*) Šlovė, apsupusi Kristų, buvo Dievo meilės mums pažadas. Išgelbėtojas, atėjęs į žemę, parodė mums pavyzdį. Kaip Dievas girdėjo Jėzaus maldas, taip Jis girdi ir mūsų maldas. Labiausiai išvargęs, nusidėjęs ir atstumtas žmogus gali rasti kelią pas Tėvą. Kai ateiname pas Jį Jėzaus vardu, balsas, kalbėjęs su Jėzumi, kalba ir mums: „Šitas yra Mano mylimasis sūnus, kuriuo Aš gėriuosi.“

5 SKYRIUS

GUNDYMAS

Po krikšto Jėzus buvo Dvasios nuvestas į dykumą, kad būtų velnio gundomas.

Išbridusio iš Jordano Jėzaus veidas spindėjo šlove, bet kuomet Jis atėjo į dykumą, šlovė išnyko. Jį slėgė pasaulio nuodėmės. Veide atsispindėjo toks liūdesys ir skausmas, kokio žmogus dar niekada nejautė. Jis kentėjo už nusidėjėlius.

Adomas ir Ieva nepakluso Dievui ir valgė uždraustą vaisių. Jų nepaklusnumas į pasaulį atnešė nuodėmę, skausmą ir mirtį. Kristus atėjo parodyti paklusnumo pavyzdį. Praleidęs keturiasdešimt dienų dykumoje nevalgęs, Jis net dėl maisto neatsisakė paklusti Tėvo valiai. Viena iš pirmųjų tėvų pagundų buvo pataikavimas apetitui. Taip ilgai pasninkaudamas Kristus turėjo parodyti, kad apetitą galima kontroliuoti.

Šėtonas gundo žmoniją nuolaidžiavimu, nes tai silpnina kūną ir temdo sąstymą. Jis žino, kad tada žmones yra lengviau apgauti ir sunaikinti. Tačiau Kris-

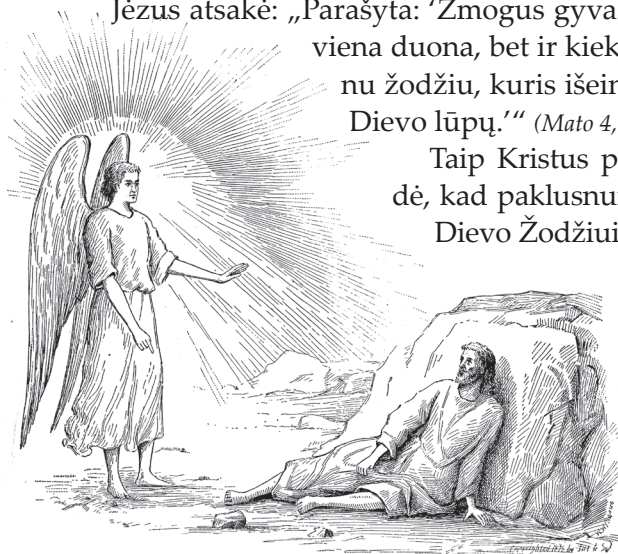
taus pavyzdys moko, kad kiekvienas blogas troškimas turi būti nugalėtas. Ne norai turi mus valdyti, bet mes turim valdyti norus.

Dykumoje šėtonas pirmą kartą pasirodė Kristui kaip šviesos angelas ir tvirtino esąs pasiuntinys iš dangaus. Jis kalbėjo Jėzui, kad kęsti skausmą ir išsižadėti savęs nėra Jo Tėvo valia, neva, Tėvas norėjo, kad Kristus parodytų tik norą tai daryti. Kai Jėzus kentėjo didžiausią alkį, šėtonas tarė Jam: „Jei Tu Dievo Sūnus, liepk, kad šie akmenys pavirstų duona.“ (Mato 4, 3)

Tačiau Išgelbėtojas atėjo į žemę tam, kad paliktų mums pavyzdį. Jis turėjo kentėti taip, kaip kenčia žmogus. Jėzus negalėjo padaryti stebuklo, kad palengvintų savo naštą. Jo stebuklai buvo skirti kitų labui. Šėtonui

Jėzus atsakė: „Parašyta: ‘Žmogus gyvas ne viena duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų.’“ (Mato 4, 4)

Taip Kristus parodė, kad paklusnumas Dievo Žodžiui yra

svarbesnis negu reikmė maistui. Paklūstantiems Dievo Žodžiui yra skirtas pažadas turėti visko, ko reikia, šiame gyvenime, ir pažadas dėl būsimos gyvenimo.

Pralaimėjęs per pirmąjį gundymą, velnias paėmė Jį į šventąjį miestą ir, pastatęs ant šventyklos viršūnės, tarė: „Jei Tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes parašyta: 'Jis lieps savo angelams globoti Tave, ir jie nešios Tave ant rankų, kad neužsigautum kojos į akmenį.'“ (Mato 4, 6)

Dabar, cituodamas Šventąjį Raštą, šėtonas paseka Kristaus pavyzdžiu. Visgi Jėzus žinojo, kad pažadas nebuvo duotas tiems, kurie beatodairiškai puola į pavojų. Dievas neliepė Jėzui šokinėti nuo šventyklų. Jis ir nedarė to, kad įtiktų šėtonui, todėl atsakė: „Taip pat parašyta: 'Negundyk Viešpaties, savo Dievo.'“ (Mato 4, 7)

Perdėto pasitikėjimo savimi nuodėmę galima palaikyti tobulu pasitikėjimu Dievu. Mes turime turėti vaikishką tikėjimą ir pasitikėti savo dangiškuoju Tėvu, bet neturime piktnaudžiauti Jo malone.

Atsisakymas paklusti mažiausiam Dievo reikalavimui ir tvirtinimas, kad Jis yra dosnus malone ir atleis, yra perdėtas pasitikėjimas savimi.

Dievas atleis tiems, kurie siekia atleidimo ir atsisąda nuodėmingų kelių. Jei žmogus nuolatos atsisako paklusti ir vis tiek tikisi atleidimo, tai jis piktnaudžiauja Dievo malone.

Trečią sykį šėtonas pasirodė savimi – tamsiųjų jėgų kunigaikščiu. Jis nuvedė Jėzų ant aukšto kalno ir parodė pasaulio karalystes. Saulės šviesa krito ant spindinčių miestų, marmurinių pilių, derlingų laukų

ir vynuogynų. Šėtonas tarė: „Visa tai aš Tau atiduosiu, jei parpuoless pagarbinsi mane.“ (*Mato 4, 9*) Akimirka Jėzus peržvelgė nuostabų reginį, po to nusisuko. Šėtonas Jam parodė pasaulį pačioje gražiausioje šviesoje, tačiau Išgelbėtojas matė daugiau nei tik išorinį grožį. Jis matė pasaulį be Dievo – apgailėtiną ir paskendusį nuodėmėje. Visas vargas buvo žmonijos pasirinkimo garbinti šėtoną, o ne Dievą, rezultatas.

Kristų užplūdo troškimas atpirkti tai, kas buvo prarasta. Jis troško padaryti daugiau nei tik sugrąžinti prarastą Edeno grožį. Jėzus norėjo sugrąžinti žmoniją prie Dievo.

Norėdamas išgelbėti žmoniją, Jis privalėjo atsispirti pagundai. Jėzus turėjo būti nugalėtojas, kad žmonija galėtų nugalėti, taptų lygi su angelais ir būtų verta vadintis Dievo vaikais.

Į šėtono reikalavimą pagarbinti, Kristus atsakė: „Eik šalin, šėtone! Juk parašyta: ‘Viešpatij, savo Dievą, tegarbink ir Jam vienam tetarnauk!’“ (*Mato 4, 3–10*)

Kristus parodė mums, ką reikia daryti, kai ateina pagundos. Kai Jis ištarė: „Eik šalin“, gundytojas neatlaikė šio įsakymo, jis buvo priverstas pasitraukti. Degdamas pykčiu ir kerštu, vyriausiasis maištininkas pasitraukė nuo pasaulio Atpirkėjo. Tam kartui kova pasibaigė. Kristaus pergale buvo tokia pat tikra, kaip ir Adomo pralaimėjimas. Taip ir mes galime atsispirti pagundai ir nugalėti šėtoną. Viešpats mums sako: „Priešinkitės velniui, ir jis bėgs nuo jūsų. Artinkitės prie Dievo, ir Jis artinsis prie jūsų.“ (*Jokūbo 4, 7–8*)

6 SKYRIUS

ANKSTYVASIS TARNAVIMAS

Iš dykumos Jėzus sugrįžo prie Jordano krantų, kur pamokslavo Jonas Krikštytojas. Tuo metu vyrai, pasiūsti Jeruzalės valdininkų, klausinėjo Joną, kas jį įgaliojo mokyti ir krikštyti žmones. Jie klausė, ar jis yra Mesijas, ar Elijas, ar pranašas, turėdami mintyje Mozę. Į visus klausimus jis atsakė: „Ne“. Jie paklausė: „Tai kas gi tu, kad mes galėtume duoti atsakymą tiems, kurie mus siuntė? Ką sakai apie save?“ Jis tarė: „Aš – tyruose šaukiančiojo balsas: *Taisykite Viešpačiui kelią!* – kaip yra kalbėjęs pranašas Izaijas.“ (Jono 1, 22–23)

Vos tik Jonas baigė kalbėti su pasiuntiniais iš Jeruzalės, jis pamatė Jėzų, stovintį ant Jordano kranto. Jono veidas nušvito ir, rodydamas į Kristų, jis tarė: „Tarp jūsų stovi Tas, kurio jūs nepažįstate, kuris po manęs ateis; Jam aš nevertas atrišti apavo dirželio.“ (Jono 1, 26–27)

Kitą dieną, vėl pamatęs Jėzų, Jonas sušuko: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę!“

Tada Jonas papasakojo apie ženklą, kurį matė per Jėzaus krikštą. „Aš tai mačiau ir liudiju, kad šitas yra Dievo Sūnus.“ (Jono 1, 29. 34) Su baime ir nuostaba klausytojai žiūrėjo į Jėzų. Jie kalbėjosi tarpusavyje – ar tai Kristus?

Kitą dieną Jonas, išvydęs Jėzų, vėl sušuko: „Štai Dievo Avinėlis!“ (Jono 1, 36) Tai išgirde, greta stovėję du Jono mokiniai nusekė paskui Jėzų. Jie klausė Kristaus mokymų ir tapo Jo mokiniais. Vienas buvo vardu Andriejus, kitas – Jonas. Netrukus Andriejus atsivedė savo brolių Simoną, kurį Kristus pavadino Petru. Kitą dieną, pakeliui į Galilėją, Kristus pakvietė kitą mokinį – Pilypą. Vos tik Pilypas atrado Išgelbėtoją, tuojau pat atsivedė savo draugą Natanaelį.

Galilėjos Kanoje per vestuves Jis padarė prasmingą stebuklą, paversdamas vandenį vynu. Kristaus dovana vestuvėse buvo simbolis. Vanduo simbolizuoja krikštą, o vynas – Jo pralietą kraują.

Kitą kartą Jėzui atėjus į Nazaretą, žmonės Jo nebepriėmė. Jis išėjo ir daugiau ten nebegrižo.

Kristus dirbo su tais, kurie priėmė Jo pagalbą, ir visame krašte aplink Jį būrėsi minios. Jo mokymas ir išgydymas teikė jiems daug džiaugsmo. Rodėsi, tarsi dangus nusileido žemėn ir džiūgavo Išgelbėtojo gailingumu ir malone.

7 SKYRIUS

JĖZAUS MOKYMAS

Zydams religija tapo apeigų sistema. Nusisukę nuo tikrojo Dievo garbinimo ir nebemačydami tikrosios Jo Žodžio dvasinės galios, šią tuštumą jie bandė užpildyti kurdami savo pačių apeigas ir tradicijas.

Tik Kristaus kraujas gali apvalyti nuo nuodėmių ir tik Dievo jėga gali apsaugoti nuo puolimo. Tačiau žydai patikėjo, kad gali užsidirbti išgelbėjimą gerais darbais ir religinėmis apeigomis. Uoliai vykdydami visas apeigas, jie laikė save teisiais ir vertais būti Dievo karalystėje.

Mokytojai, fariziejai ir valdininkai rėmėsi savo teismumu, o Jėzus, žinodamas jų tikrąją būklę, dažnai bardavo.

Kartą bendraudamas Jis pasakė: „Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai. Jūs panašūs į pabaltintus antkapius, kurie iš paviršiaus gražiai atrodo, o viduje pilni numirėlių kaulų ir visokių nešvarumų. Taip ir jūs iš paviršiaus atrodote žmonėms teisūs, o

viduje esate pilni veidmainystės ir nedorumo.“ (Mato 23, 27–28)

Išgelbėtojas atėjo atkurti tikrą Dievo šlovinimą ir išlaisvinti nuo išgalvotų apsunkinančių tradicijų. Jis atnešė tyrą širdies religiją, kuri atsiskleistų tyru gyvenimu ir šventu charakteriu.

Nuostabiame kalno pamoksle Jis laimino „turinčius vargdienio dvasią“, „liūdinčius“, „romiuosius“, „alkstančius ir trokštančius teisumo“, „gailėstinguosius“, „tyraširdžius“, „taikdarius“, „persekiojamus dėl teisumo...“

Tokia religija nepatiko savo teisumu besivadovaujantiems Izraelio lyderiams, o pamatę didžiulį susidomėjimą Kristaus darbu, jie rimtai sunerimo. Klaidingos teorijos ir darbai buvo atskleidžiami žmonėms, ir jų įtaka silpo. Todėl jie darė viską, kad sutrukdytų Išgelbėtojo darbui.

Kartą šabo (sabatos) dieną, grįždamas iš sinagogos, Jėzus su mokiniais ėjo per javų lauką. Buvo jau vėlus laikas ir mokiniai buvo išalkę, todėl jie skynėsi varpas, trynė delnuose bei valgė grūdus. Bet kurią kitą dieną kiekvienas alkanas žmogus, einantis per javų lauką, galėjo skintis varpas ir valgyti grūdus, bet per šabą tai daryti buvo draudžiama. Kristaus priešai pamatę, ką daro mokiniai, tarė: „Žiūrėk, Tavo mokiniai daro, kas per šabą draudžiama.“ (Mato 12, 2)

Tačiau Jėzus gynė savo sekėjus. Kaltintojams Jis priminė Dovydą, kai šis, būdamas alkanas, valgė duoną, paskirtą šventoms apeigoms, ir davė savo alkaniems

palydovams. Jei Dovydas galėjo tai daryti neperžengdamas Įstatymo, kodėl mokiniai šventomis šabo valandomis negalėjo pasiskinti kelių varpų alkiui numalšinti?

Šabas nebuvo sukurtas tam, kad žmogų ap sunkintų. Atvirkščiai, jis turėjo suteikti žmogui ramybę ir poilsį bei priminti Kūrėjo darbus. Jis buvo skirtas džiaugsmui, todėl mūsų Viešpats sakė: „Šabas padarytas žmogui, o ne žmogus šabui.“ (*Morkaus 2, 27*)

„Kitą šabo dieną Jis nuėjo į sinagogą ir mokė. Ten buvo žmogus, kurio dešinė ranka buvo padžiūvusi.

Rašto aiškintojai ir fariziejai stebėjo, ar Jis gydys šabo dieną, kad rastų kuo Jį kaltinti. Bet Jis išvelgė jų mintis ir tarė vyrui su padžiūvusią ranka: ‘Kelkis ir stok į vidurį.’ Tasai atsistojo. Tuomet Jėzus paklausė juos: ‘Aš klausiu jus: ar per šabą leistina gera daryti, ar bloga? Gelbėti gyvybę ar žudyti?’ Tada, rūsčiai juos apžvelgęs ir nuliūdęs dėl jų širdies kietumo, tarė tam žmogui: ‘Ištiesk ranką!’ Šis ištiesė, ir ranka atgijo. Išėję fariziejai tuojau ėmė tartis su erodininiais, kaip Jėzų pražudyti.“ (*Luko 6, 6–9; Morkaus 3, 5*)

Uždavęs klausimus Jėzus parodė Rašto aiškintojų bei fariziejų neišmintingumą ir tarė: „Kas iš jūsų, turėdamas vieną avį, jeigu ji per šabą įkris į duobę, nestvers jos ir neištrauks?!“ Į šį klausimą jie atsakyti negalėjo, todėl Jis tęsė: „O kiek daug brangesnis už avį žmogus! Taigi leistina daryti gera šabo dieną.“ (*Mato 12, 11–12*)

„Leistina.“ Vadinasi, tai neprieštarauja Įstatymui. Jėzus niekada nebardavo žydų už tai, kad jie gerbia Dievo Įstatymą ir švenčia šabą. Priešingai, Jis visiškai pritarė Įstatymui. Izaijas pranašavo apie Kristų: „Dėl teismo patiko Viešpačiui savo Įstatymą padaryti didingą ir šlovingą.“ (*Izaijo 42, 21*) Padaryti didingą, vadinasi, pada-

ryti jį platesnį, gilesnį, atskleisti jo svarbą. Kristus padarė Įstatymą didingą atskleisdamas kiekvieno žodžio prasmę. Jis parodė, kad jam turime paklusti ne tik savo veiksmais, kurie matomi, bet ir mintimis, kurias skaito tik Dievas.

Tiems, kurie tvirtina, kad Jėzus atėjo panaikinti Įstatymo, Jis sako: „Nemanykite, jog Aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti.“ (*Mato 5, 17*) Įvykdyti reiškia laikytis. (žr. *Jokūbo 2, 8*) Todėl atėjęs pas Joną Krikštytoją, kad būtų pakrikštytas, Jėzus tarė: „Taip mudviem dera atlikti visa, kas reikalinga teisumui.“ (*Mato 3, 15*) Įvykdyti reiškia visiškai paklusti.

Kristus, pateikdamas pavyzdį apie šabo reikšmę, siekė pašalinti jų netikrus mokymus. Tuo Jis parodė, kad geriausias šabo laikymosi būdas yra tą dieną parodyti gailestingumą kenčiantiems.

Paklausdamas: „Ar per šabą leistina gera daryti, ar bloga? Gelbėti gyvybę ar žudyti?“, Jėzus atskleidė, kad gali skaityti Jį kaltinusių fariziejų mintis. Kristus žinojo, kad tuo metu, kai Jis gelbėjo žmogaus gyvybę, jie su karčia neapykanta medžiojo Jo gyvybę. Taigi iš tiesų Jėzus klausė: ar geriau žudyti šabo dieną, kaip ketino daryti fariziejai, ar gydyti kenčiančius, kaip Jis darė? Ar teisingiau laikyti mirtiną neapykantą šventą Dievo dieną, ar mylėti visus žmones ir tai parodyti gailestingumo darbais?

Daugelį kartų žydai kaltino Jėzų laužant šabą. Dažnai bandė Jį nužudyti, kad nesilaiko jų tradicijų. Tačiau Jis nesikeitė, Jis šventė šabą taip, kaip patiko Dievui.

Jeruzalėje, prie Avių vartų, buvo tvenkinys, vadinamas Betzata. Tam tikru laiku to tvenkinio vanduo sujudėdavo; žmonės tikėjo, kad Viešpaties angelas nusileisdavo į tą tvenkinį ir sujudindavo vandenį, todėl, pirmasis į jį įbridęs, tikėjosi išgydymo nuo bet kokios ligos.

Vienas žmogus atrodė labiau nuskriaustas už kitus. Trisdešimt aštuonerius metus jis pragulėjo luošas. Joks gydytojas jo nepagydė. Daug kartų jis buvo atneštas prie tvenkinio, bet kiekvieną kartą, kai sujudėdavo vanduo, kiti pirmiau įbrisdavo į vandenį.

Tą dieną jis iš paskutinių jėgų bandė pasiekti vandenį, bet veltui. Jėzus matė, kaip nusivylęs jis paršliaužė į savo guolį. Jį apleido jėgos, žmogus suvokė, kad jei niekas nepagelbės, jis turės mirti. Jam taip begulint, kartkartėmis besižvalgant į vandenį, jis išgirdo žodžius: „Ar norėtum pasveikti?“ (Jono 5, 6)

Ligonis liūdnai atsakė: „Viešpatie, aš neturiu žmogaus, kuris, vandeniui sujudėjus, mane įkeltų į tvenkinį. O kol pats nueinu, kitas įlipa greičiau už mane“. (Jono 5, 7)

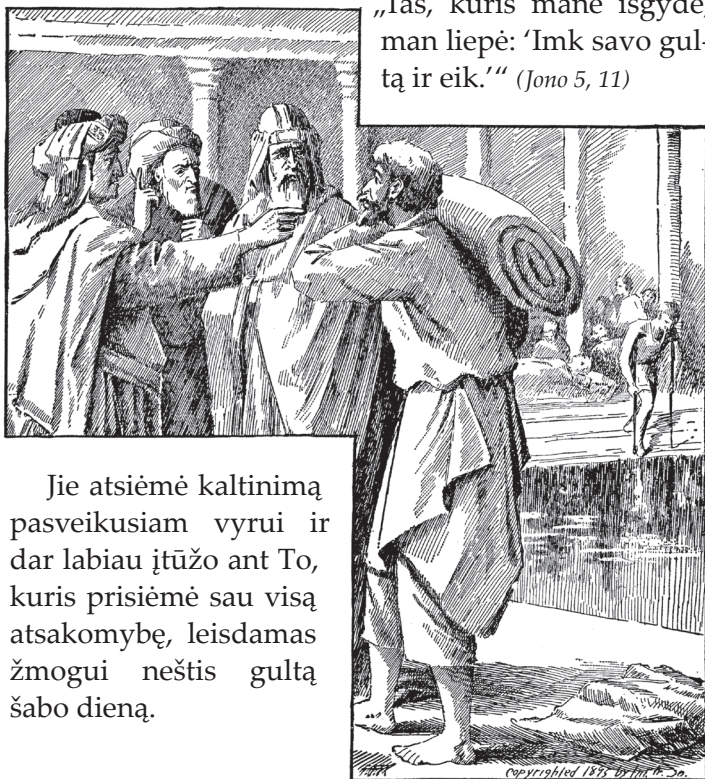
Jis nežinojo, kad šalia jo buvo Tas, kuris galėjo išgydyti ne tik pirmąjį, bet ir visus, kurie ateina pas Jį!

Įsakmiu balsu Jėzus tarė: „Kelkis, imk savo gultą ir eik!“ (Jono 5, 8)

Staiga vargšas ligonis pajuto jėgų antplūdį. Nuskambėjus Išgelbėtojo paliepipimui, jis atsistojo ir pasiėmė savo varganą gultą. Koks džiaugsmas stovėti ant savo kojų po tiek bejėgiškumo metų!

Keliaudamas į Jeruzalę jis šlovino Dievą ir džiaugėsi naujomis jėgomis, o sutikęs fariziejus papasakojo apie nuostabų išgijimą. Tačiau jie ne tik nesidžiaugė, bet ir šiurkščiai išbarė jį, kad šabo dieną nešasi gultą. Nejausdamas jokios kaltės, žmogus drąsiai atsakė:

„Tas, kuris mane išgydė, man liepė: 'Imk savo gultą ir eik.'“ (Jono 5, 11)

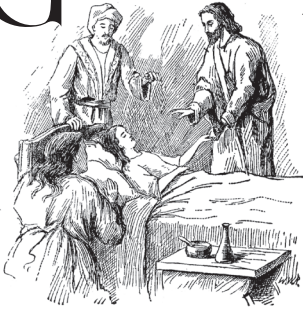

Jie atsiėmė kaltinimą pasveikusiam vyrui ir dar labiau įtūžo ant To, kuris prisiėmė sau visą atsakomybę, leisdamas žmogui neštis gultą šabo dieną.

8 SKYRIUS

GERASIS GANYTOJAS

Gelbėtojo gyvenimas buvo pilnas sunkumų ir netekčių. Žmonės girdėjo Jį kalbant: „Lapės turi urvus, padangių sparnuočiai – lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti.“ (Mato 8, 20)

Nesirūpindamas savo patogumais, Jis visada buvo atidus kitiems. Kaip ganytojas rūpinasi savo avimis, taip ir Jis saugojo savo mažąją žemės sekėjų kaimenę. Jis sakė: „Aš – gerasis Ganytojas: Aš pažįstu savąsias, ir manosios pažįsta Mane.“ (Jono 10, 14)

Piemuo galėjo turėti šimtą avių, bet jei vienos trūkdavo, jis nelikdavo su jomis aptvare, bet eidavo ieškoti pradingusios. Jis eidavo nakties tamsoje per gūdžius slėnius ir kalnus, per audrą ir negrįždavo tol, kol nesusardavo paklydėlės. Tada paimdavo ją ant rankų ir parnešdavo atgal į aptvarą. Jis nesiskundė, kad paieškos buvo ilgos ir varginančios, bet linksmas kalbėjo: „Džiaukitės drauge su manimi! Radau savo pražuvėlę avį!“ (Luko 15, 6)

Taip ir Ganytojas rūpinasi ne tik tomis, kurios yra aptvare, Jis sako: „Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę.“ (Luko 19, 10) „Sakau jums, taip ir danguje bus daugiau džiaugsmo dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio negu dėl devyniasdešimt devynių teisiųjų, kuriems nereikia atsiversti.“ (Luko 15, 7)

Mes nusidėjome ir nuklydome nuo Dievo. Kristus sako, kad esame kaip avys, nuklydusios nuo kaimenės. Jis atėjo padėti mums gyventi be nuodėmės. Šitaip Jis kviečia sugrįžti į kaimenę. Kai grįžtame pas Ganytoją ir nustojame daryti nuodėmes, Kristus angelams Danguje sako: „Džiaukitės drauge su Manimi! Radau savo pražuvėlę avi!“ Tuomet suskamba angelų chorų giesmė, užtvindydama dangų didinga melodija. Toks yra pažadas, kad nė viena nuklydusi avis neliks nepastebėta. Nė vienas neliks be pagalbos. Kiekvienas, kuris ieškos atpirkimo, bus išgelbėtas iš nuodėmės pinklių.

Vaikščiodamas žemėje Kristus stebuklais įrodė savo galią išgelbėti. Išgydydamas kūno ligas Jis parodė, kad gali išgyti ir nuodėmingą širdį. Raupsuotieji būdavo apvalomi, aklieji praregėdavo, kurtieji imdavo girdėti, o luošiai – vaikščioti. Paralyžiuotasis visiškai išgijo, ir kiekvienas, kuris buvo kankinamas ligos – pasveiko. Visi jie buvo išgydyti Valdovo žodžiu. Jėzaus įsakymu net demonai būdavo priversti palikti nuvargintas sielas, kurias jie anksčiau valdė. Tie, kurie matė šiuos įvykius, labai stebėjosi: „Kas tai per žodis: Jis su valdžia ir jėga įsakinėja netyrosioms dvasioms, ir tos pasitraukia?!“ (Luko 4, 36)

Nuskambėjus Viešpaties paliepimui, Petras galėjo eiti vandens paviršiumi tol, kol neatitraukė žvilgsnio nuo Jėzaus; vos suabejojęs, jis ėmė skęsti. Tačiau, vos tik sušuko: „Viešpatie, gelbėk!“ – tuojau Viešpaties ranka jam buvo ištiesta. (žr. *Mato 14, 28–31*) Panašiai kiekvienam, kuris šaukiasi pagalbos, bus ištiesta Kristaus gelbėjanti ranka.

Jėzus prikeldavo gyvenimui mirusiuosius. Vienas jų buvo našlės iš Naino sūnus. Numirėlį jau nešė į kapines, kai prisitino Jėzus. Jis paėmė jaunuolį už rankos,

prikėlė jį ir gyvą atidavė motinai. Minia sugrižo namo džiūgaudama ir šlovindama Dievą. Taip pat buvo prikelta ir šimtininko Jayro dukra. Skambant Jėzaus balsui, Lozorius išėjo iš kapo, nors po jo mirties jau buvo praėjusios keturios dienos. Kai Kristus sugriš į žemę, Jo balsas pasieks gulinčius kapuose ir prikels tuos, kurie *mirė Kristuje*, šlovingam nemirtingam gyvenimui ir jie *visuomet pasiliks su Viešpačiu*. (žr. 1 Tesalonikiečiams 4, 16–17)

Žemiškojo tarnavimo metu Jėzus padarė daug nuostabių darbų. Tai matome ir iš Jo atsakymo Jonui Krikštytojui. Kai Jonas buvo įmestas į kalėjimą, jį apniko abejonės dėl Jėzaus – Mesijo, todėl Jis paklausė Jėzaus per savo mokinius: „Ar Tu esi Tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?“

Jono sekėjai aplankė Jėzų, kai Jis gydė ligonius ir prislėgtuosius. Visą dieną jo pasiuntiniai laukė, kol Jis nepailsdamas darbavosi, lengvindamas kenčiančiųjų našta. Galiausiai Jis pasiuntė tokį atsakymą: „Keliaukite ir apsakykite Jonui, ką čia girdite ir matote: aklieji praregi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi, kurtieji girdi, mirusieji prikeliami, vargdieniams skelbiama geroji naujiena.“ (Mato 11, 3–5)

Jėzus tarnavo trejus su puse metų, Jis *vaikščiojo darrydamas gera*. Tada atėjo metas baigti tarnystę žemėje. Kartu su savo mokiniais Jis įžengė į Jeruzalę, kad būtų išduotas, pasmerktas ir nukryžiuotas. Tokiu būdu išsipildė Jo pasakyti žodžiai: „Geras ganytojas už avis guldo gyvybę.“ (Jono 10, 11)

9 SKYRIUS

ĮŽENGIMAS Į JERUZALĘ

Jėzus artinosi prie Jeruzalės, kur ketino švęsti Paschą. Jį supo didžiulė minia žmonių, kurie taip pat keliavo į didelę metinę šventę.

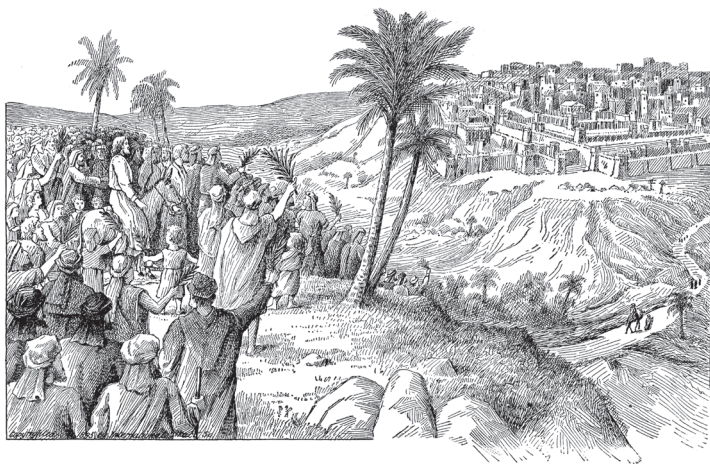
Jėzaus prašymu du Jo mokiniai atvedė asilaitį, kad Mokytojas galėtų įjoti į Jeruzalę. Jie apdengė gyvulį savo drabužiais ir pasodino ant jo Valdovą. Tik užsėdus ant gyvulio, pasigirdo pergalingi šauksmai.

Minia šlovino Jį ir vadino Mesiju – savo Karaliumi. Daugiau nei prieš penkis šimtus metų pranašas rašė: „Didžiai džiūgauk, Siono dukterie... Štai pas tave ateina tavo Karalius... Jis nuolankus ir joja ant asilo, ant asiliuko, asilės jauniklio.“ (*Zacharijo 9, 9*)

Sparčiai didėjanti minia buvo laiminga ir susijaudinusi. Ji negalėjo pasiūlyti brangių dovanų, tačiau tiesė ant kelio savo viršutinius drabužius kaip kilimą. Jie skynė gražias alyvų ir palmių šakeles ir klojo jas ant kelio. Jie manė, kad lydi Jėzų užimti Dovydo sosto Jeruzalėje.

Išganytojas niekada anksčiau neleido savo mokiniam ar sekėjams garbinti Jo kaip karaliaus. Tačiau šiuo metu Jis ypatingai troško atsiskleisti pasauliui kaip Atpirkėjas, mat Dievo Sūnus netrukus turėjo būti paaukotas už žmonijos nuodėmes. Jo Bažnyčia per visus ateinančius amžius turės kalbėti apie Jo mirtį – svarbiausią gilių apmąstymų ir tyrinėjimų temą. Todėl buvo būtina, kad dabar visų žmonių akys būtų nukreiptos į Jį. Jo nuteisimas ir nukryžiuavimas po tokios džiaugsmingos šventės niekada nebus nuslėptas nuo pasaulio. Tokia buvo Dievo valia, kad kiekvienas Išganytojo žingsnis paskutinėmis Jo gyvenimo dienomis būtų aiškiai įsimintas ir jokia galia neleistų to užmiršti.

Jį supančioje minioje buvo Jo stebuklingos galios įrodymų. Jį lydėjo aklasis, atgavęs regėjimą, o nebylys, kuriam buvo išlaisvintas liežuvis, garsiausiai Jį šlovino ir giedojo giesmes. Pagiję luošiai krykštavo pasišokinė-

dami iš džiaugsmo, jie pirmieji skynė palmių šakeles, kad pasveikintų Valdovą. Našlės ir našlaičiai šlovino Jėzų už Jo gailėstingumo darbus. Savo apsiaustus ant kelio klojo ir Jo žodžio galia pagydyti raupsuotieji. Ten buvo visi, kurie gyvybę teikiančiu Išganytojo balsu buvo prikelti naujam gyvenimui. Ten buvo Lozorius, kuris taip pat buvo patyręs mirtį, bet dabar jis džiaugėsi naujomis jėgomis, prisijungdamas prie laimingos minios, lydinčios Išganytoją Jeruzalėn.

Kuo daugiau žmonių prisijungė, tuo džiaugsmas vis labiau augo ir šlovinimo balsai aidu skambėjo nuo vienos kalvos iki kitos, nuo vieno slėnio iki kito: „Osana Dovydo Sūnui! Garbė Tam, kuris ateina Viešpaties vardu! Osana aukštybėse!“ (Mato 21, 9)

Daugelis fariziejų buvo nepatenkinti šiuo reginiu. Jie jautė, kad praranda įtaką žmonėms. Nors, panaudodami visą savo autoritetą, jie bandė nutildyti minią, tačiau visi grasinimai ir trukdymai tik dar labiau sukėlė entuziazmą. Matydami, kad nebeįstengs suvaldyti žmonių, jie, prasibrovę prie Jėzaus,

šaukė iš minios: „Mokytojau, sudrausk savo mokinius!“ Jie teigė, kad tokios triukšmingos demonstracijos prieštarauja įstatymui

ir tai nepatinka valdžiai. Tačiau Jėzus atsakė: „Sakau jums, jei šitie tylės, akmenys šauks!“ (*Luko 19, 39–40*)

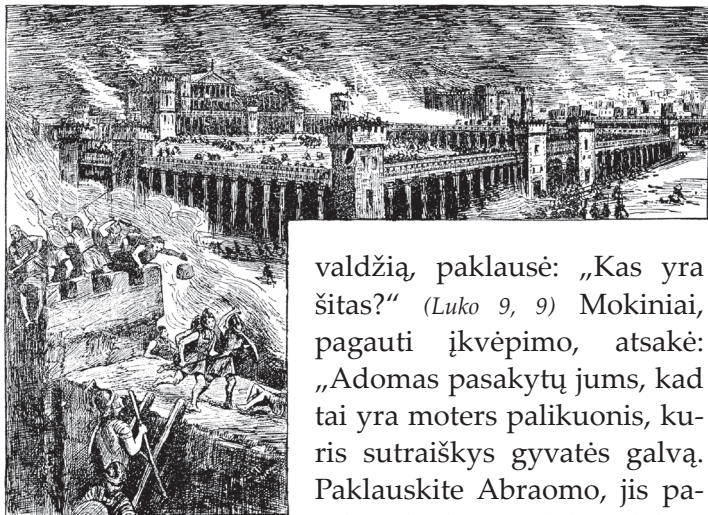
Tokį pergalingą įžengimą į Jeruzalę buvo numatęs pats Dievas, tai buvo išpranašauta per pranašus ir niekas negalėjo to sustabdyti.

Kai minia pasiekė kalvos viršūnę, prieš juos atsivėrė Jeruzalės grožis. Visų balsai nutilo, o akys nukrypo į Išganytoją. Žmonės tikėjosi pamatyti tokį patį susižavėjimą ir Jo veide, kurį patys jautė.

Jėzus sustojo, Jo veidą apgaubė liūdesys, o žmonių minios apstulbo, matydamos skausmo ašaras. Nors minia ir nesuprato liūdesio priežasties, bet Jis verkė dėl pasmerkto miesto, kuris Jam buvo lyg kūdikis. Jis rūpinosi Jeruzale, todėl širdį pripildė liūdesys žinant, kad ji greitai bus sugriauta. Jei žmonės būtų paklusę Dievo mokymui, Jeruzalė gyvuotų „per amžius“; ji galėjo tapti karalysčių karaliene, pripildyta dieviškos galios. Tuomet joje nebūtų ginkluotų kareivių, saugančių vartus, nei Romos vėliavų, plazdenančių ant jos sienų. Iš Jeruzalės ramybės balandis pasiektų visus kraštus, ji būtų buvusi viso pasaulio šlovės vainikas.

Tačiau žydai atmetė savo Atpirkėją ir rengėsi nukryžiuoti savo Karalių. Tą vakarą, nusileidus saulei, Jeruzalės likimas buvo užantspauduotas amžiams. (Maždaug po keturiasdešimt metų Romos kariuomenė visiškai sunaikino ir sudegino Jeruzalę.)

Valdininkus pasiekė žinia, kad Jėzus artėja prie miesto su didele žmonių palyda. Jie išėjo Jo pasitikti, tikėdamiesi išsklaidyti minią ir, rodydami savo

valdžią, paklausė: „Kas yra šitas?“ (*Luko 9, 9*) Mokiniai, pagauti įkvėpimo, atsakė: „Adomas pasakytų jums, kad tai yra moters palikuonis, kuris sutraiškys gyvatės galvą. Paklauskite Abraomo, jis pasakys, kad tai Melchizedekas,

Salemo, arba ramybės, karalius. Jokūbas pasakytų, kad tai Siųstasis iš Judo giminės. Izaijas pasakytų, kad Jis – Emanuelis, Nuostabasis Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės kunigaikštis. Jeremijas patvirtintų, kad tai Dovydo atžala, Viešpats, mūsų teisumas. Danielius jums pasakytų, kad Jis yra Mesijas. Ozėjas tartų, kad Jis yra dangaus galybių Viešpats. Jonas Krikštytojas jums pranešė, kad Jis yra Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę. Didysis Jehova iš savo sosto paskelbė, kad Jis yra Jo mylimasis Sūnus, o mes, Jo mokiniai, skelbiame, kad tai Jėzus, Mesijas, gyvybės Kunigaikštis, Atpirkėjas. Netgi tamsybių jėgos pripažįsta Jį esant Dievo šventuoju!“

10 SKYRIUS

PAŠALINKITE TAI IŠ ČIA

Kitą dieną Jėzus atėjo į šventyklą. Viskas čia buvo taip pat, kaip prieš trejus metus, kai Jis griežtai pasmerkė tokią tvarką: šventyklos kiemas prigrūstas galvijų, avių ir paukščių; jie pardavinėjami visiems, kurie nori išigyti juos kaip auką už nuodėmes. Čia buvo sukčiaujama, apgaudinėjama ir vagiliaujama. Baisus triukšmas, sklindantis iš kiemo, trukdė tiems, kurie buvo viduje.

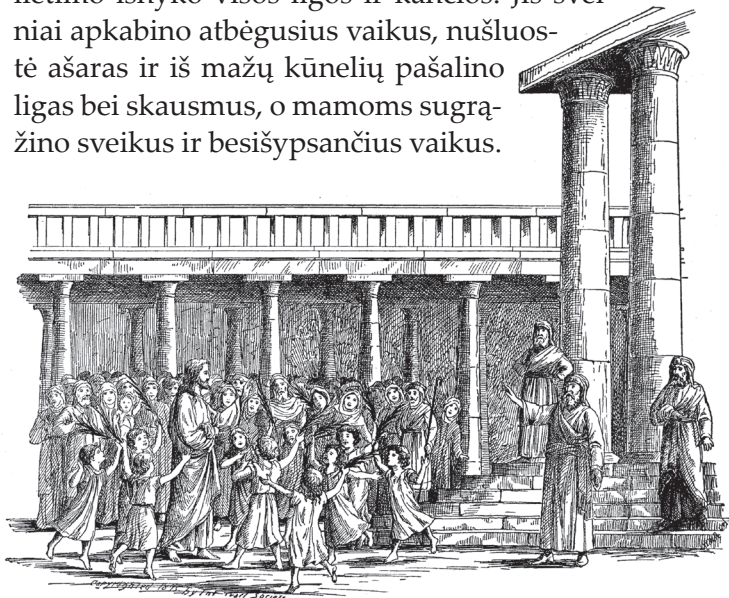
Kristus sustojo ant šventyklos laiptų, vėl visus persmelkė Jo skvarbus žvilgsnis. Visų akys nukrypo į Jį, žmonių balsai ir galvijų triukšmas pritilo. Apstulbę ir pilni baimės, visi žvelgė į Dievo Sūnų, kurio dieviškumas prasiskverbė pro Jo žmogiškumą, suteikdamas didingumo ir šlovės, kurios Jis dar nebuvo rodes. Tyla tapo nepakeliama. Pagaliau Jis prabilo aiškiu balsu ir su tokia galia, kad žmonės virpėjo lyg per audrą: „Parašyta: ‘Mano Namai turi būti maldos namai’, o jūs pavertėte juos plėšikų lindyne.“ (Luko 19, 46)

Su dar didesne galia nei prieš trejus metus Jis įsakė: „Pašalinkite tai iš čia!“ Pirmą kartą kunigai ir šven-

tyklos viršininkai išsibėgiojo skambant šiam balsui. Jiems buvo taip gėda, kad jie nusprendė daugiau niekada taip nesielgti. Tačiau antrą kartą jie dar labiau išsigando ir dar skubiau pakluso Jo įsakymui bei paskubomis bėgo iš šventyklos, išsivarydami gyvulius.

Netrukus šventyklos kiemas buvo pilnas ligonių, prašančių Jėzaus išgydymo, kai kurie iš jų vadavosi mirtimi. Šie nelaimingieji suprato savo sunkią būklę ir kreipė žvilgsnius į Jėzų, nors ir bijodami išvysti Jame tą rūstumą, kuris išgąsdino pirkėjus ir pardavėjus. Tačiau Jo veide jie pamatė tik meilę ir švelnią užuojautą.

Jėzus maloniai priėmė visus ligonius, nuo Jo prisilietimo išnyko visos ligos ir kančios. Jis švelniai apkabino atbėgusius vaikus, nušluostė ašaras ir iš mažų kūnelių pašalino ligas bei skausmus, o mamoms sugražino sveikus ir besišypsančius vaikus.

Visą šį vaizdą stebėjo nedrąsiai grįžtantys kunigai ir šventyklos valdytojai. Jie girdėjo suaugusiųjų ir vaikų balsus, šlovinančius Dievą – matė pasveikusius ligonius, praregėjusius akluosius, girdinčius kurčiuosius, šokinėjančius iš džiaugsmo luošuosius.

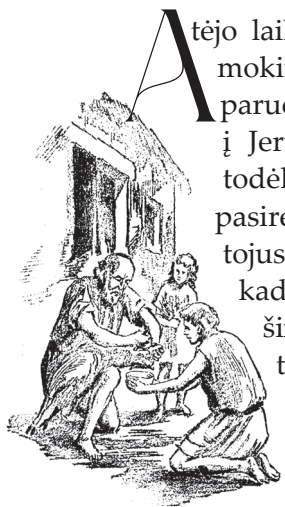
Vaikai džiaugėsi labiausiai, jie kartoję tuos pačius vakarykščius šlovinimo žodžius ir mojavo palmių šakelėmis, visa šventykla aidėjo nuo jų kryžstavimo: „Osana Dovydo Sūnui! Garbė Tam, kuris ateina Viešpaties vardu! Osana aukštybėse!“ (Mato 21, 9) „Štai pas tave ateina tavo Karalius, Jis išaukštintas ir pergalingas.“ (Zacharijo 9, 9)

Valdytojai bandė nutildyti laimingų vaikų šauksmus, bet jų sustabdyti nebuvo įmanoma, kadangi visi buvo pilni džiaugsmo ir šlovinimų dėl nuostabių Jėzaus darbų. Pagaliau jie kreipėsi į Ganytoją, tikėdamiesi, kad Jis įsakys jiems nurimti: „Ar girdi, ką jie sako? Jėzus atsiliepė: ‘Girdžiu. Argi niekada nesate skaitę: ‘Iš vaikų ir kūdikių lūpų parengėi sau gyrių?’“ (Mato 21, 16)

Prakilnūs tautos atstovai atmetė palaimintą teisę skelbti Kristaus gimimo žinią ir kartu su Juo dalyvauti tarnaujant žmonėms. Jo šlovė turi būti skelbiama, todėl Dievas pasirinko vaikus. Jei nutiltų besidžiaugiančių vaikų balsai, tai patys šventyklos pamatai imtų šlovinti Išganytoją.

11 SKYRIUS

PASCHOS (VELYKŲ) VAKARIENĖ

Atėjo laikas Kristui švęsti Paschą su savo mokiniais, tad Jis paprašė Joną ir Petrą paruošti Paschos vakarienę. Tuo metu į Jeruzalę rinkdavosi minios žmonių, todėl miesto gyventojai visada būdavo pasirengę priimti savo namuose lankytojus. Išganytojas pasakė Petruui ir Jonui, kad įėję į miestą, jie sutiks žmogų, nešimą ąsočiu vandens, juo turi sekti kitų namų, kur jis užeis, o jų šeimininkui jie turėjo pasakyti: „Mokytojas prašė paklausti: ‘Kur menė, kurioje galėčiau su mokiniais valgyti Velykų vakarienę?’“

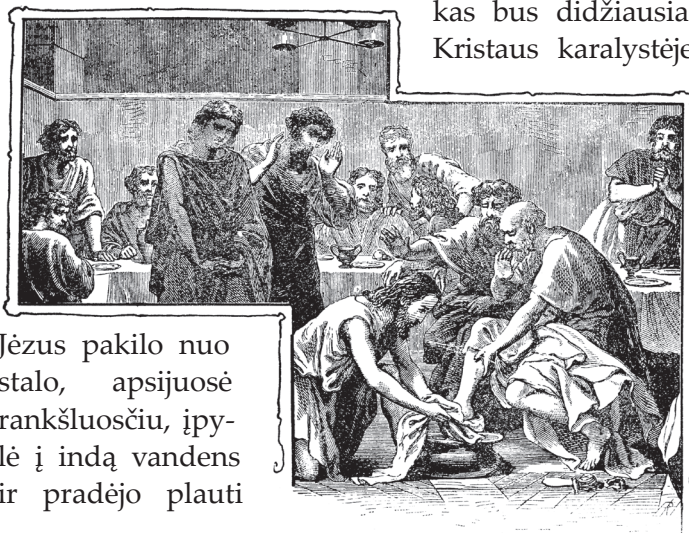
Žmogus parodys jiems didelį aukštutinį kambarį, kuriame bus visa, kas reikalinga, o jie ten turės paruošti vakarienę. Iš tiesų viskas įvyko taip, kaip Mokytojas sakė.

Vakarienės metu mokiniai buvo vieni su Jėzumi. Laikas, praleistas su Jėzumi, visada juos labai džiugindavo, bet šįkart Jis atrodė susirūpinęs. Galiausiai ne-

įprastai liūdnu balsu Jis tarė savo mokiniams: „Troškite troškau valgyti su jumis šią Velykų vakarienę prieš kentėdamas.“ Ant stalo buvo padėta saldaus vyno taurė. „Paėmęs taurę, Jis padėkojo ir tarė: ‘Imkite ir dalykitės. Sakau jums, nuo šiol Aš nebegersiu vynuogių vaisiaus, kollei ateis Dievo karalystė.’“ (Luko 22, 11. 15. 17–18)

Šventės metu buvo įprasta, kad tarnas nuplautų svečiams kojas. Šį kartą taip pat viskas buvo paruošta kojų plovimui – ąsotis su vandeniu, indas, rankšluostis, – nebuvo tik tarno, todėl mokiniams patiems reikėjo pasitarnauti. Tačiau nė vienas nenorėjo būti kito tarnu, niekas nenorėjo plauti kojų, todėl tylėdami jie susėdo aplink stalą.

Vakarienės metu Jėzus pateikė mokiniams nusižeminimo pamoką, nes tarp jų pasitaikydavo ginčų dėl to, kas bus didžiausias Kristaus karalystėje.

Jėzus pakilo nuo stalo, apsijuosė rankšluosčiu, įpylė į indą vandens ir pradėjo plauti

mokiniam kojas. Jam buvo skaudu matyti jų pasipūtimą, tačiau Jis nesudraudė jų griežtu žodžiu. Jis išreiškė meilę savo mokiniams. Pabaigęs Jis tarė jiems: „Jei tad Aš – Viešpats ir Mokytojas – numazgojau jums kojas, tai ir jūs turite vieni kitiems kojas mazgoti. Aš jums daviau pavyzdį, kad ir jūs darytumėte, kaip Aš jums dariau.“ (*Jono 13, 14–15*) Tokiu būdu Jėzus mokė juos padėti vieni kitiems ne siekti aukštesnių vietų, o laikyti artimą aukštesniu už save.

Jiems sėdint prie stalo, Jėzus paėmė duoną, padėjo, laužė ją ir davė mokiniams tardamas: „Tai yra Mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Tai darykite Mano atminimui.“ Lygiai taip po vakarienės Jis paėmė taurę, sakydamas: „Ši taurė yra Naujoji Sandora Mano kraujuje, kuris už jus išliejamas.“ (*Luko 22, 19–20*)

Sėdėdami prie stalo, mokiniai pastebėjo, kad Mokytojas buvo labai susirūpinęs. Lyg debesis buvo aptemęs jų draugiją, ir jie tylėdami valgė. Galiausiai Jėzus tarė: „Iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų Mane išduos.“

Mokiniai nuliūdo ir nustebė dėl tokių žodžių, kiekvienas ėmė tyrinėti savo širdį – ar ten nėra kokios nepažintos Mokytojai?

Vienas po kito jie klausė: „Nejaugi aš, Viešpatie?“ Tik Judas tylėjo, todėl visų akys nukrypo į jį. Judas, pamatęs išmeigtus žvilgsnius, taip pat paklausė: „Nejaugi aš, Rabi?“

Jėzus rimtai atsakė: „Tu pasakei!“ (*Mato 26, 21–22. 25*)

Pamatęs, kad jo pikti tikslai jau žinomi, jis nė kiek nesibaimino. Baisiai pykdamas, jis greitai atsistojo, išėjo iš kambario ir nuskubėjo įgyvendinti savo pikto kėslių. Judo išėjimas visiems sukėlė palengvėjimą – nušvito Mokytojo veidas ir nuslinko mokinius slegiantis šešėlis.

Kristus dar kurį laiką kalbėjosi su mokiniais. Jis pasakojo, kad ruošiasi eiti į Tėvo namus ir paruošti jiems vietą, o tada sugrįžti ir juos pasiimti pas save.

Jis pažadėjo atsiųsti jiems Šventąją Dvasią, kuri bus jų Mokytoja ir Globėja, kol Jis sugrįš. Jis mokė juos melstis Jo vardu ir kad tikrai į jų maldas bus atsakyta.

Jis meldėsi už juos, prašydamas, kad būtų apsaugoti nuo pikto ir mokėtų mylėti vienas kitą, kaip Jis juos mylėjo.

Jėzus meldėsi ne tik už savo mokinius, bet ir už mus: „Ne tik už juos Aš meldžiu, bet ir už tuos, kurie per jų žodį Mane įtikės: tegul visi bus viena! Kaip Tu, Tėve, Manyje ir Aš Tavyje, tegul ir jie bus viena Mumyse, kad pasaulis įtikėtų, jog Tu esi Mane siuntęs.[...] ir juos myli taip, kaip Mane mylėjai.“ (*Jono 17, 20–23*)

12 SKYRIUS

GETSEMANĖS SODE

Išganytojo žemiškasis gyvenimas buvo pripildytas maldos. Išstis valandas Jis praleisdavo vienuoje su Dievu. Nuolatos Jo nuosirdūs prašymai pasiekdavo dangiškąjį Tėvą. Tai suteikdavo jėgų ir išminties atlikti darbą ir atlaikyti šėtono gundymus.

Po vakarienės Jėzus su mokiniais nuėjo į Getsemanės sodą, kur mėgdavo susikaupti maldai. Pakeliui Mokytojas bendravo, mokė, tačiau artėjant prie sodo Jis tapo neįprastai tylus.

Visą savo gyvenimą Kristus gyveno Tėvo globoje, o Dievo Dvasia buvo Jo priebėga ir paguoda. Už visus atliktus darbus šioje žemėje Jis visuomet šlovindavo Dievą, sakydamas: „Iš savęs Aš nieko negaliu daryti.“ (Jono 5, 30)

Mes patys taip pat nieko negalime padaryti, tik atsi-duodami Jėzui galime įgauti jėgų pasiekti pergalę vyk-dant Jo valią žemėje. Mums reikia to paties paprasto ir vaikiško pasitikėjimo Dievu, kokį Jis turėjo savo Tėvu. Jėzus pasakė: „Nuo Manęs atsiskyre, jūs negalite nieko nuveikti.“ (Jono 15, 5)

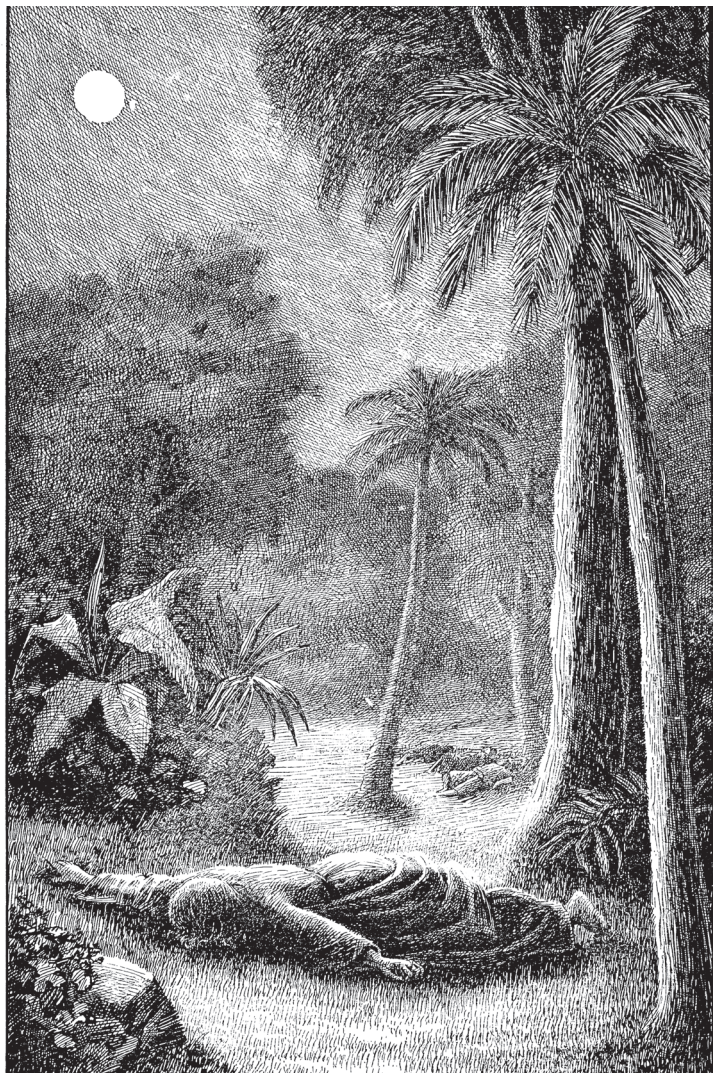
Artējant prie sodo, prasidėjo siaubingos Gelbėtojo kančios. Atrodė, kad Jį apleido Dievo apsauga, kuri visuomet palaikydavo – Jis pradėjo jausti atsiskyrimą nuo Tėvo.

Kristus turėjo nešti pasaulio nuodėmes. Dabar, kai jos gulė ant Jo pečių, atrodė, kad tai bus nepakeliama. Nuodėmės našta buvo tokia siaubinga, kad Jam kilo pagunda pagalvoti, jog yra nebemylimas Dievo. Pajutęs visą Tėvo nepasitenkinimą blogiu, Jis sudejavo: „Mano siela mirtinai nuliūdusi.“ (*Mato 26, 38*)

Šiuo sielvarto ir kančios metu Jėzui reikėjo mokinių paguodos. Visus palikęs prie vartų, Jėzus su trimis mokiniais nuėjo į sodo gilumą. Petras, Jokūbas ir Jonas buvo nuoširdžiausi, patikimiausi ir labiausiai atsidavę Jo sekėjai. Tačiau Jėzus nenorėjo, kad jie matytų vis labiau Jį spaudžiančias kančias ir paprašė: „Likite čia ir pabudėkite kartu su Manimi.“ (*Mato 26, 38*) Paėjęs kiek toliau, Jėzus bejėgiškai parkrito ant žemės ir meldėsi. Jis jautė, kaip pamažu nuodėmė Jį atskiria nuo Tėvo. Ta praraja buvo tokia plati, tamsi ir gili, kad Jis išsigando jos pasekmių.

Kristus kentėjo ne už savo nuodėmes, bet už pasaulio. Jis pajautė tą patį Dievo pasibaisėjimą nuodėme, kurį jaus nusidėjėlis teismo dieną. Agonija Jį spaudė prie šaltos žemės, o iš išblyškusių lūpų prasiveržė kartus šauksmas: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia Mane ši taurė. Tačiau ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu!“ (*Mato 26, 39*)

Visą valandą Jis kankinosi vienuoje, po to grįžo užuojautos pas mokinius, tačiau jos nesulaukė – jie visi

miegojo. Jėzaus pažadinti, jie sunkiai Jį atpažino – Jo veidas buvo iškreiptas skausmo. Jis kreipėsi į Petrą: „Simonai, tu miegi? Neįstengei nė vienos valandos pabudėti?“ (*Morkaus 14, 37*) Dar prieš ateidamas į sodą Kristus pasakė savo mokiniams: „Šią naktį jūs visi pasipiktinsite Manimi“, tačiau jie patikino, kad eis su Juo į kalėjimą ir į mirtį, o vargšas savimi pasitikintis Petras dar pridūrė: „Jei ir visi pasipiktintų, tai tik ne aš!“ (*žr. Morkaus 14, 27, 29*)

Mokiniai pasitikėjo savimi, jie neprašė pagalbos Galingojo Padėjėjo, kaip juos mokė Kristus. Todėl, kai Išganytojui labiausiai reikėjo jų užuojautos ir maldų, jie ramiausiai miegojo. Net ir Petras miegojo. Mylimasis mokinyš Jonas, kuris glausdavosi prie Jėzaus krūtinės, taip pat buvo pasidavęs snauduliui, o juk meilė Mokytojui turėjo palaikyti jo budrumą. Šią sunkią kančios valandą jo nuoširdžios maldos turėjo susilieti su mylimojo Išganytojo maldomis. Atpirkėjas praleisdavo išstisus naktis maldoje kartu su mokiniais, kad jų tikėjimas nesusvyruotų išbandymo metu, tačiau dabar jie neištvėrė nė valandėlės.

Ar Jokūbas su Jonu būtų tokie pat ryžtingi, jei Jėzus dabar paklaustų: „Ar galite gerti taure, kurią Aš gersiu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo Aš būsiu krikštijamas?“ (*Morkaus 10, 38–39*)

Žvelgiant į mokinių silpnumą, Jėzaus širdį pildė gailestis ir užuojauta. Jis baiminosi: ar jie atlaikys išbandymą, kuris užklups Jo kančių ir mirties dieną? Jis nebarė mokinių už silpnumą, bet, žvelgdamas į lau-

kiančius sunkumus, kalbėjo: „Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą“, nes suprato: „Dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas.“ (*Mato 26, 41*) Kokia švelni ir užjaučianti Atpirkėjo meilė!

Tačiau Dievo Sūnų dar kartą sukaustė nežmoniška kančia; alpdamas ir išsekęs Jis grįžo melstis: „Mano Tėve, jei ši taurė negali praeiti Mano negerta, tebūnie Tavo valia.“ (*Mato 26, 42*) Taip Jėzui kenčiant, ant Jo veido pasirodė kruvino prakaito lašai. Jis vėl troško mokinių paguodos, tačiau jie ir vėl miegojo. Jo artumas pažadino juos, pamatę Jo veidą jie išsigando, nes jis buvo nusėtas kraujo lašais. Jie nepajėgė suprasti sielos skausmų, kuriuos atskleidė Mokytojo veidas.

Jėzus trečią kartą ieškojo vietos maldai, tačiau Jį užgulė tiršta baimės tamsa. Jis prarado Tėvo globą ir išsigando, kad neatlaikys tokio išbandymo. Trečią kartą Jėzus meldžiasi tais pačiais žodžiais. Angelai troško palengvinti Jo kančią, bet jiems tai nebuvo leista. Šią taurę turi išgerti Dievo Sūnus, kad pasaulis nebūtų prarastas amžiams. Jis mato žmogaus bejėgiškumą, supranta nuodėmės galią – mintyse praskrieja baisus pasmerkto pasaulio likimas.

Jėzus tvirtai apsisprendžia išgelbėti žmogų bet kokia kaina. Jis paliko dangiškus namus, kur viskas buvo tyra, džiaugsminga ir šlovinga, kad išgelbėtų vieną prarastą avį – vieną pasaulį, kuris pasidavė nuodėmei, ir šio plano Jis neatsisakys. Dabar Jo malda dvelkia atsidavimu: „Mano Tėve, jei ši taurė negali praeiti Mano negerta, tebūnie Tavo valia.“ Išsekęs Jis krinta ant žė-

mės. Šalia Jo nėra nė vieno mokinio, kuris švelniai padėtų ranką po Jo galva ir nuvalytų kaktą. Kristus liko vienas, iš visų žmonių neliko nė vieno, kuris būtų šalia.

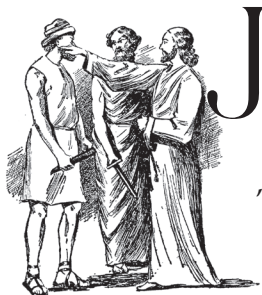
Galingas angelas, kuriam leista patarnauti, ateina pas Kristų. Jis pakelia dieviškojo kankinio galvą ir nukreipia Jo dėmesį į dangų. Angelas primena, kad Jėzus nugalėjo šėtoną. Dėl šios pergalės milijonai galės tapti nugalėtojais ir įeiti į šlovingąją karalystę.

Dabar kruviną Gelbėtojo veidą nušviečia dangiška ramybė, Jis iškentė tai, ko neiškęstų nė vienas žmogus, nes Jis iškentė mirtiną kančią dėl kiekvieno žmogaus.

Dar kartą Kristus sugrįžta pas mokinius, tačiau vėl randa juos bemiegančius, o budėdami jie būtų įgiję stiprybės, reikalingos per ateinančius išbandymus. Praleidę tą momentą, jie neturėjo jėgų užklupus sunkumams. Su liūdesiu žvelgdamas į juos, Jis tarė: „Jūs vis dar miegate ir ilsitės... Štai atėjo valanda, kai Žmogaus Sūnus atiduodamas į nusidėjėlių rankas.“ Dar tebekalbant, pasigirdo juos persekiojančios minios žingsniai. Jėzus tarė: „Kelkitės, eime! Štai Mano išdavėjas čia pat.“ (*Mato 26, 45–46*)

13 SKYRIUS

IŠDAVYSTĖ IR SUĖMIMAS

Jėzui einant pasitikti išdavėjo, nebesimatė jokių buvusios kančios požymių. Atsistojęs savo mokinių priešakyje, Jis paklausė minios: „Ko ieškote?“

Jie atsakė: „Jėzaus Nazariečio!“

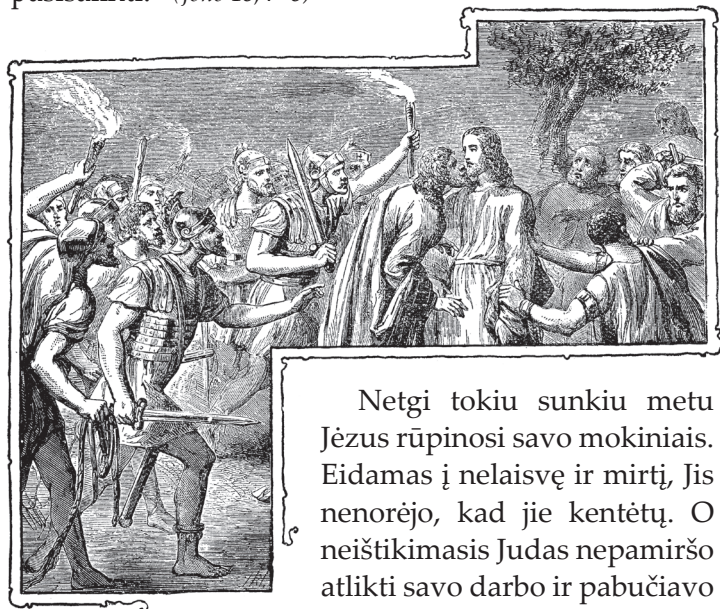
Jėzus tarė: „Tai Aš.“ (*Jono 18, 4–5*)

Tik ištarus šiuos žodžius, angelas, kuris patarnavo Jėzui, atsistojo tarp Jo ir būrio persekiotojų, ir Gelbėtojo veidą apšvietė dieviška šviesa, o Jį patį apdengė lyg balandžio šešėlis. Įtūžęs būrys negalėjo atsilaikyti prieš šią šlovę nė akimirkos. Jie atšoko atgal ir parpuolė ant žemės su kunigais, vyresniaisiais ir kareiviais. Angelas pasitraukė ir šviesa išsisklaidė. Nors Jėzus galėjo pabėgti, bet Jis liko ramus ir tvirtas, o mokiniai buvo per daug apstulbę, kad ištartų nors žodį.

Tuomet romiečių kariai atsistojo, o kunigai kartu su Judu apsupo Kristų. Jie gėdijosi savo silpnumo ir bijojo, kad Jis nepaspruktų, todėl Atpirkėjas vėl paklausė: „Ko ieškote?“

Jie vēl atsakē: „Jēzusa Nazariečo.“

Jēzuss atsiliepē: „Jau sakiau jums, kad tai Aš. Jei Maņēs ieškote, tai leiskite šitiems [rodydamas ī mokinius] pasišalinti.“ (Jono 18, 7–8)

Netgi tokiu sunkiu metu Jēzuss rūpinosi savo mokiniais. Eidamas ī nelaisvē ir mirtī, Jis nenorējo, kad jie kentētū. O neištikimasis Judas nepamiršo atlikti savo darbo ir pabučiavo Jēzū išduodamas. Jēzuss pa-

klausē: „Bičiuli, ko atējai?“ (Mato 26, 50)

Jo balsas virpējo tariant: „Judai, pabučiavimu tu išduodi Žmogaus Sūnū?“ (Luko 22, 48)

Švelnūs žodžiai turējo paliesti Judo širdi, bet atrodē, kad jame nebeliko nei švelnumo, nei pagarbos. Judas pasidavē šētono ītakai, jis drāšiai stovējo priēš Viešpatī ir visiškai nesigēdijo išduodamas Jī žiauriai miniai.

Jėzus neatstūmė išdaviko pabučiavimo. Jis paliko mums savo kantrumo, meilės ir užuojautos pavyzdį. Jei esame Jo mokiniai, elkimės su savo priešais taip, kaip Jėzus elgėsi su Judu.

Įniršusi minia įsidrąsino pamačiusi, kad Judas galėjo prisiliesti prie kūno, kuris ką tik buvo nutviekstas šlove. Dabar jie čiupo Jį ir surišo rankas, kurios visuomet buvo pašvęstos geriems darbams.

Mokiniai netikėjo, kad Jėzus leisis suimamas – jie žinojo, kad ta galia, kuri visus nubloškė žemėn, gali apsaugoti Mokytoją ir juos nuo priešų.

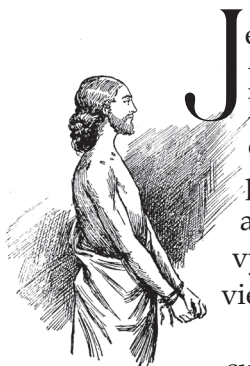
Sekėjai nusivylė ir pasipiktino pamatę, kaip surišamas Tas, kurį jie taip mylėjo. Įsiutęs Petras griebėsi kardo ir nukirto vyriausiojo kunigo tarno ausį. Pamatęs Petro įtūžio rezultatus, Jėzus išsilaisvino iš tvirtų Romos karių rankų ir sudraudęs: „Liaukitės! Gana!“ (*Luko 22, 51*), palietė sužalotą ausį, kuri tą pačią akimirką sugijo. Tuomet Jis kreipėsi į Petrą: „Kišk kalaviją atgal, kur buvo, nes visi, kurie griebiasi kalavijo, nuo kalavijo ir žus. Gal manai, jog Aš negaliu paprašyti savo Tėvą ir Jis bemat neatsiųstų Man per dvylika legionų angelų?! Bet kaipgi išsipildytų Raštai, kad šitaip turi atsitikti?“ (*Mato 26, 52–54*) „Nejaugi Aš negersiu iš tos taurės, kurią Tėvas Man yra davęs?“ (*Jono 18, 11*) Tuomet, atsisukęs į vyriausiąjį kunigą ir šventyklos vyresnius, kurie surinko tą piktą būrį, tarė: „Tarsi plėšiko išėjote sugauti Manęs su kalavijais ir vėzdais. Kasdien būdavau pas jus, mokiau šventykloje, ir jūs Manęs nesuėmėte. Tačiau teisšipildo Raštai.“ (*Morkaus 14, 48–49*)

Matydami, kad Jėzus nesistengia ištrūkti iš priešų nagų, mokiniai įsižeidė. Jie kaltino Jį. Jie nesuprato pasidavimo prasmės ir, apimti baimės bei sumaišties, pabėgo.

Aukštutiniame kambaryje Jėzus kalbėjo apie tai: „Štai ateina valanda – ir net yra atėjusi, – kai jūs išsi-skaidysite kas sau ir paliksite Mane vieną. Tačiau Aš ne vienas, nes su Manimi yra Tėvas.“ (*Jono 16, 32*)

14 SKYRIUS

PRIEŠAIS ANĄ, KAJAFĄ IR TEISMO TARYBĄ

Jėzus buvo išvestas iš Getsemanės sodo, o paskui traukė įpykę persekiojotai. Jo kelias buvo skausmingas, nes virvės spaudė stipriai suveržtas rankas, o iš visų pusių grūdosi kareiviai. Pirmiausia jie atvyko pas Aną, kuris kiek anksčiau buvo vyriausiasis kunigas, tačiau tuo metu jo vietą jau buvo užėmęs jo žentas Kajafas. Nedorėlis Anas pareikalavo pirmasis susitikti su suimtuuju Jėzumi Nazariečiu. Jis tikėjosi išgauti kokių nors nusižengimų, kurie užtikrintų Kristaus pasmerkimą. Su tokiu požiūriu jis klausinėjo Išganytoją apie Jo mokinius ir mokymą. Kristus atsakė: „Aš viešai kalbėjau pasauliui. Aš visuomet mokiau sinagogose ir šventykloje, kur susirenka visi žydai, ir nieko nesu kalbėjęs slapčia.“ Tuomet, pasisukęs į klausiantįjį, tarė: „Kam tad Mane klausinėji? Teiraukis tų, kurie girdėjo, ką esu kalbėjęs.“ (Jono 18, 20–21)

Kunigai patys siūsdavo šnipus, kad sektų Jėzų ir praneštų kiekvieną Jo žodį. Taip kunigai ir vadovai

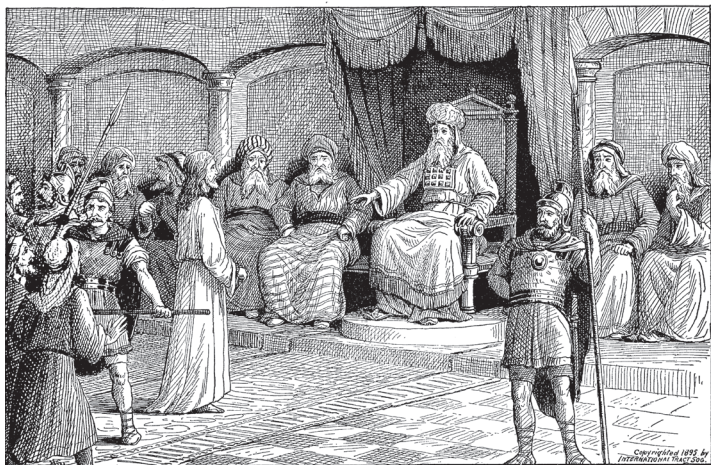
sužinodavo visus Jo mokymus ir darbus, kur Jis beapsilankydavo. Šnipai visaip spendė pinkles Kristui, kad rastų kokį nusikaltimą, kuriuo galėtų Jį apkaltinti. Todėl Jėzus ir pasakė, kad Anas teirautųsi tų, kurie girdėjo, eitų pas savo pakalikus, nes jie girdėjo visa, ką Kristus kalbėjo, jie gali papasakoti apie Jo mokymą. Jėzaus žodžiai buvo tokie skvarbūs ir tiesūs, kad vyriausiasis kunigas pajuto, jog šis kalinys gali skaityti jo paties širdį.

Tačiau vienas iš Ano pareigūnų manydamas, kad su jo šeimininku elgiamasi nepakankamai pagarbiai, smogė Jėzui per veidą sakydamas: „Šitaip Tu atsakai vyriausiajam kunigui?!“ Jėzus romiai jam atsakė: „Jei pasakiau netiesą, įrodyk, kad tai netiesa, o jei tiesą, kam Mane muši?“ (*Jono 18, 22–23*)

Jėzus galėjo pasikviesti pagalbon dangiškujų angelų pulkus, tačiau Jis turėjo atlikti savo sunkią užduotį – ištvirti visą pažeminimą ir skausmą savo žmogišku kūnu.

Susirinkus teismo tarybos nariams, Kajafas tarsi prezidentas atsisėdo į savo sostą. Iš abiejų pusių susirinko teisėjai, o Romos kariai, saugantys Išganytoją, stovėjo priešakyje; už jų būriavosi pasipiktinusi minia.

Kajafas pareikalavo, kad Jėzus padarytų vieną iš savo galingų stebuklų, bet Jėzus praleido jo žodžius pro ausis. Jei Jis išpildytų tokį prašymą, tai pakaktų Jo vienintelio sielą veriančio žvilgsnio, kuris išgąsdino pirkėjus ir pardavėjus šventykloje, priverstų išsibėgioti pragaištingąją minią.

Tai buvo metas, kai žydai gyveno Romos okupacijoje, o jos įstatymai neleido savavališkai bausti žmogaus mirtimi. Teismo taryba galėjo tik iširti kaltinamojo nusikaltimą ir perduoti Romos valdžiai. Todėl, norėdami įgyvendinti savo kėslus, jie turėjo pateikti tokius kaltinimus, kad Romos valdžia pripažintų Jėzų nusikaltėliu. Jie turėjo surinkę galybę įrodymų, jog Kristus kalbėjo prieš žydų tradicijas ir kai kurias apeigas. Buvo lengva įrodyti, jog Jis atsisakė kunigų ir mokytojų, vadino juos veidmainiais ir žudikais, tačiau romiečių tai nesujaudintų, nes jie patys piktinosi apsimetėliais fariziejais.

Jėzui buvo pareikšta daug kaltinimų, tačiau liudytojų parodymai prieštaravo vieni kitiems, o įrodymai buvo tokie nevykę, kad valdžios atstovai tikrai jų nepriimtų. Bandymas kaltinimais prakalbinti Jėzų

buvo bevaisis – atrodė, kad Jis jų net negirdi. Jėzaus tylėjimą savo laiku jau buvo aprašęs pranašas Izaijas: „Nors buvo žiauriai kankinamas, Jis pakluso ir burnos nepravėrė. Kaip tyli ėriukas, vedamas pjauti, kaip tyli avis kerpama, taip Jis nepratarė nė žodžio.“ (Izaijo 53, 7) Kunigai jau pradėjo baimintis, kad neturės jokių įrodymų, perduodami kalinį Pilotui, bet nusprendė pabandyti paskutinį kartą. Vyriausiasis kunigas iškėlė dešinę ranką į dangų ir kreipėsi į Jėzų, lyg saikdindamas Jį: „Prisaikdinu Tave gyvuoju Dievu, kad mums pasakytum, ar Tu Mesijas, Dievo Sūnus?!“ (Mato 26, 63)

Jėzus niekada neneigė savo misijos arba ryšio su Tėvu. Jis galėjo ramiai išverti asmeninius įžeidinėjimus, tačiau kilus klausimui apie Jo darbą arba ryšį su Dievu, Jis kalbėdavo aiškiai ir tvirtai.

Kiekviena ausis įtemptai klausėsi ir kiekviena akis buvo į Jį nukreipta, kai Jis atsakė: „Tu pasakei.“ Pagal tuometinius papročius toks atsakymas reiškė: „Taip“. Tai buvo stipriausias būdas išreikšti sutikimą, patvirtinimą. Išblyškusiame Jėzaus veide atsispindėjo dangiška šviesa tariant:

„Bet Aš jums sakau: nuo šiol jūs matysite Žmogaus Sūnų, sėdintį Visagalio dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse!“ (Mato 26, 64)

Jėzus prabilo apie įvykį, priešingą tam, kas vyko tuo metu. Jis žvelgė į priekį, į ateitį, kada pats užims dangaus ir žemės aukščiausiojo Teisėjo vietą. Tuomet Jis atsisės į Tėvo sostą ir Jo sprendimams niekas nebe-prieštaraus. Jis parodė savo kaltintojams priešingą re-ginį – vietoje siautėjančios minios apsupties Jis ateina su dangaus angelų debesimis, atskleisdamas visą savo galią ir šlovę. Tuomet Jėzus pateiks kaltinimą savo priešams, tarp kurių bus ir šis būrys.

Jėzui pareiškus esant Dievo Sūnu-mi ir pasaulio Teisėju vyriausiasis kunigas perplėšė drabužius, kad parodytų pasibaisėjimą piktžodžiavimu. Iškėlęs rankas į dangų, jis sušuko: „Jis piktžodžiauja! Kam dar mums liudytojai?!

Štai girdėjote piktžodžiavimą. Kaip jums regisi?“ Jie atsakė: „Vertas mirties.“ (Mato 26, 65–66)

Pasmerkus Jėzų, žmones apėmė velniškas įtūžis. Pasigirdo lyg laukinių žvėrių balsai. Jie suskubo prie Jėzaus šaukdami, kad Jis kaltas ir vertas mirties. Jei ne kareiviai, jie būtų suplėšę Jį į gabalus pačių teisėjų aki-vaizdoje. Tačiau Romos atstovai jėga sulaikė įtūžusią minią.

Kunigai ir valdytojai susivienijo su žmonėmis kartu išniekindami Atpirkėją. Jam ant veido užmetė seną apsiaustą ir mušdami klausė:

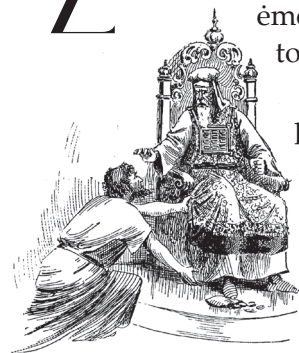
„Pranašauk mums, Mesijau, kas Tave užgavo!“
(Mato 26, 68)

Nuėmus apsiaustą, vienas žmogus iš minios spjovė Kristui į veidą. Dievo angelai ištikimai užrašė kiekvieną ižeidžiantį žvilgsnį, žodį ir darbą, nukreiptą prieš mylimąjį Karalių. Vieną dieną tie niekšingi žmonės, kurie mušė ir spjaudė į ramų Kristaus veidą, pamatys Jį pilną šlovės, šviečiantį ryškiau už saulę.

15 SKYRIUS

JUDAS

Zydų vadovai nekantravo suimti Jėzų, bet nedrįso to daryti viešai, baimindamiesi maišto. Todėl jie ėmė ieškoti, kas išduotų Jėzų, ir rado tokį tarp pačių Jo mokinių – Judą. Iš prigimties Judas labai mėgo pinigus, tačiau jis ne visada toks buvo. Galiausiai jo puoselėjamas godumas išaugo taip, kad pinigai tapo Judo gyvenimo tikslu, tačiau Viešpatį jis pardavė tik už trisdešimt sidabrinių (tai to meto keturių mėnesių kvalifikuoto darbi-

ninko atlyginimas) – vergo kainą. (žr. *Išėjimo 21, 28–32*) Už tokią sumą jis pabučiavimu išdavė Mokytoją Getsemanės sode. Tačiau jis sekė Dievo Sūnų visą kelią iki pat teismo tarybos. Jis net nemanė, kad Jėzus galėtų leistis būti nužudomas, kaip jie norėjo. Stebėdamas kiekvieną Mokytojo judesį, jis laukė, kada Šis išsilaisvins dieviška galia, kaip dažnai būdavo praeityje. Tačiau valandos bėgo, ir matant, kad Jėzus romiai pasiduoda niekingų priešų išpuoliams, išdaviką apėmė baimė, pagalvojus, kad iš tiesų jis pardavė savo Valdovą mirčiai.

Baigiantis teismui, Judas nebeištverė sąžinės priekaištų – salę pervėrė užkimeš balsas, kuris sukėlė siaubą kunigų širdyse: „Jis nekaltas, pasigailėk Jo, Kajafai. Jis nepadarė nieko, kas būtų verta mirties.“

Dabar visi atkreipė dėmesį į aukštą Judo siluetą, kai jis brovėsi per apstulbintą minią – veidas išblyškęs ir išsvargęs, o ant kaktos pūpsojo didžiuliai prakaito lašai. Pribėgęs prie teisėjo sosto, jis numetė trisdešimt sidabrinų, kuriuos buvo gavęs už Viešpaties išdavystę

ir, sugriebęs Kajafo apdarą, maldavo paleisti nekaltąjį Jėzų. Kajafas atstūmė jį ir priekaištingai atšovė: „Kas mums darbo?! Tu žinokis!“ (*Mato 27, 4*)

Judas, pamatęs, kad jo maldavimai nepadedą, puolė Jėzui po kojų, išpažino Jį esant Dievo Sūnumi ir, meldamas atleidimo už nuodėmę, prašė pasinaudoti dieviška galia ir išsilaisvinti iš priešų rankų. Išganytojas žinojo, kad Judas iš tiesų nesigailėjo dėl to, ką padarė. Netikras mokinys bijojo bausmės už siaubingą darbą, bet nesisielojo, kad išdavė nekaltą Dievo Sūnų. Tačiau Jėzus nei žvilgsniu, nei žodžiu neatstūmė išdaviko. Gailestingai pažvelgęs į Judą, Jėzus atsakė: „Dėl šios valandos Aš atėjau į pasaulį.“

Per salę nuvilnijo nuostabos šurmuly, matant tokią dangišką Mokytojo kantrybę. Suprasdamas, kad jo prašymai neišgelbės kalinio, Judas išbėgo šaukdamas: „Per vėlu! Per vėlu!“ Jis negalėjo pakęsti minties apie Jėzaus nukryžiovimą ir, apimtas sąžinės priekaištų, pasikorė.

Tą pačią dieną piktoji minia, traukianti iš Piloto teismo salės link Golgotos, nukryžiovimo vietos, staugia nutilo. Praeidami pro nuošalią vietą, prie nudžiūvusio medžio jie pamatė negyvą Judo kūną.

Tai buvo bjauriausias reginys – jo kūno svoris nutraukė virvę, kuria šis pasikorė ir, krisdamas iš aukščio, kūnas buvo siaubingai sumaitotas, o aplink jį buvo susirinkę šunys. Judo palaikai greitai buvo palaidoti, kad niekas nebematytų. Minia truputį apsiraminę, o kai kurių išblyškę veidai atskleidė jų baimingas mintis. Atrodė, kad bausmė jau lanko tuos, kurie buvo kalti dėl Jėzaus kraujo.

16 SKYRIUS

PAS PILOTĄ

Kai tik teismo taryba Jėzų nuteisė, Jis iš karto buvo nuvestas pas Pilotą, kuris turėjo patvirtinti mirties nuosprendžio vykdymą, nes buvo Romos valdžios atstovas.

Žydų kunigai ir vadovai patys negalėjo eiti į Piloto teismo salę dėl apėiginių įstatymų, kad nesusiteptų ir neprarastų galimybės dalyvauti Paschos šventėje. Dėl dvasinio aklumo jie neižvelgė, kad Kristus buvo tikrasis Paschos Avinėlis ir

nužudžius Jį didžioji šventė praras savo prasmę.

Žvelgdamas į Jėzų, Pilotas matė kilnių veido bruožų ir orios laikysenos žmogų. Jame nebuvo nusikaltėlio bruožų. Pilotas atsigrėžė į kunigus ir paklausė: „Kuo jūs kaltinate šitą žmogų?“ (*Jono 18, 29*) Jo kaltintojai neturėjo tokių kaltinimų, kurie būtų priimtini Romos valdytojui, kad šis pasmerktų Jį, todėl pasitelkė melagingus liudytojus, kurie ėmė kaltinti: „Mes nustatėme, kad šitas kiršina mūsų tautą ir draudžia mokėti cėsoriui mokesčius. Jis tvirtina esąs Mesijas ir karalius.“

(*Luko 23, 2*)

Tai buvo grynas melas, nes Jėzus ne tik pats mokėjo mokesčius ciesoriui, bet ir mokė savo mokinius tai daryti. Patys Rašto aiškintojai jau buvo išbandę Jėzų tuo klausimu, kai Jis atsakė: „Atiduokite tad, kas ciesoriaus ciesoriui, o kas Dievo – Dievui.“ (*Mato 22, 21*)

Tačiau Pilotas nesileido apkvailinamas tokiu melagingu liudijimu ir paklausė Jėzaus: „Ar Tu esi žydų karalius?“ Jėzus atsakė: „Tu pasakei.“ (*Mato 27, 11*)

Išgirdęs tokį atsakymą, Kajafas su palyda atkreipė Piloto dėmesį į tai, kad Jėzus pats pripažįsta nusikaltimą, kuriuo yra kaltinamas, todėl triukšmingai reikalavo mirties baudmės maištininkui.

Kadangi Kristus tylėjo, Pilotas paklausė Jo: „Tu nieko neatsakai? Žiūrėk, kokiais dideliais dalykais jie Tave kaltina.‘ Bet Jėzus daugiau nebeatsakinėjo.“ (*Morkaus 15, 4–5*)

Pilotas suglumo. Jis neįžvelgė nusikaltimo įrodymų, nes nepasitikėjo liudytojais. Kilni išvaizda ir tylus Dievo Sūnaus elgesys buvo priešingybė įtūžusiems kaltintojams. Tai padarė didelį įspūdį Pilotui ir jis buvo visiškai įsitikinęs Jėzaus nekaltumu.

Tikėdamasis išgirsti iš Jėzaus tiesą, Pilotas Jį įsivedė į savo namus ir klausinėjo: „Ar Tu esi žydų karalius?“ Jėzus nedavė tiesioginio atsakymo, bet paklausė: „Ar nuo savęs šito klausi, ar kiti apie Mane tau pasakė?“

Dievo Dvasia stipriai veikė Pilotą. Užduodamas klausimą, Jėzus norėjo paskatinti jį atidžiai ištirti savo širdį. Pilotas suprato klausimo prasmę ir jo širdis buvo atvira Jėzui, o Jėzus matė šį tikėjimą. Tačiau Piloto šir-

dyje sukilo išdidumas ir jis atšovė: „Bene aš žydas?! Tavoji tauta ir aukštieji kunigai man Tave įskundė. Sakyk, ką esi padaręs!“

Pilotas praleido suteiktą auksinę galimybę. Jėzus troško, kad valdytojas suprastų, jog Jis atėjo tapti ne žemišku karaliumi, todėl tarė: „Mano karalystė ne iš šio pasaulio. Jei Mano karalystė būtų iš šio pasaulio, Mano tarnai juk kovotų, kad nebūčiau atiduotas žydams. Bet Mano karalystė ne iš čia.“ Tuomet Pilotas pasiteiravo: „Vadinasi, Tu esi Karalius?“

Jėzus atsakė: „Tu pasakei, kad Aš esu Karalius. Aš tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą. Kas tik brangina tiesą, klauso Mano balso.“

Pilotas troško pažinti tiesą. Valdytojas sutriko. Jis godžiai gaudė kiekvieną Išganytojo žodį ir jo širdis buvo kupina troškimo žinoti, kas yra tiesa ir kur ją rasti. Jis paklausė: „O kas yra tiesa?“, tačiau nelaukė atsakymo. Prie teismo salės laukiančios minios triukšmas virto tikru riaumojimu, ir Pilotas iš Kristaus mokinio turėjo vėl tapti Romos valdininku. Išėjęs pas žmones, jis valdingai pareiškė: „Aš nerandu Jame jokios kaltės.“ (*Jono 18, 33–38*)

Šie pagonių teisėjo žodžiai buvo skaudus priekaištas klastingiems Izraelio vadovams, apkaltinusiems Jėzų. Kunigų ir vyresniųjų nusivylimui bei pykčiui nebuvo ribų. Jie ilgai puoselėjo planus ir laukė šios progos, todėl matydami, kad Jėzus gali būti paleistas, buvo pasirengę Jį sudraskyti. Staiga aptemo blaivus protas, dingo savitvarda, jie pradėjo keiktis ir elgtis ne kaip

žmonės, bet kaip demonai. Ėmę atvirai kaltinti Pilotą, jie grasino apskųsiai jį Romos valdžiai. Jie kaltino Pilotą atsisakymu nuteisti Jėzų, kuris išdrįšęs sukilti prieš ciesorių. Galų gale jie ėmė šaukti: „Jis savo mokslu kursto tautą visoje Judėjoje, nuo Galilėjos iki čia.“ (*Luko 23, 5*)

Iki šiol Pilotas neketino pasmerkti Jėzaus, mat buvo įsitikinęs Jo nekaltumu. Tačiau išgirdęs, kad Jėzus yra iš Galilėjos, nusprendė pasiųsti Jį pas Erodą – tų sričių valdytoją – kuris tuo metu lankėsi Jeruzalėje. Taip Pilotas bandė nusimesti atsakomybę ir perduoti teismą Erodui. Nusilpęs nuo alkio ir nemigos, Jėzus kentėjo žiaurų elgesį, bet Pilotas Jį vėl perdavė kareiviams, kurie, lydimi besityčiojančios ir įžeidinėjančios minios, traukė pas Erodą.

17 SKYRIUS

PAS ERODĄ

Netrukus jie atvyko į Erodo teismo salę. Valdytojas Erodas dar nebuvo sutikęs Jėzaus, bet jau seniai svajojo pamatyti Jį ir Jo stebuklingus sugebėjimus. Atvedę Išgelbėtoją,

maištininkai, bandydami vienas kitą perrėkti, stumdėsi aplink Jį, keldami baisų šurmulį. Erodas pareikalavo tylos, nes norėjo apklausti kalinį.

Jam buvo smalsu ir kartu gaila žiūrėti į pablyškusį Kristaus veidą, kuriame jis išvelgė gilią išmintį ir tyrumą. Jis, kaip ir Pilotas, pamanė, kad tik prietarai ir pyktis pastūmėjo žydus apkaltinti Jėzų.

Erodas paprašė Jėzų padaryti vieną iš savo stebuklų ir pažadėjo už tai išlaisvinti Jį. Jis įsakė į salę atvesti nebylių bei luošų žmonių ir įsakmiai paliepė Jėzui juos gydyti. Tačiau Išgelbėtojas stovėjo prieš Erodą lyg jo nematytų ir negirdėtų.

Dievas priėmė žmogišką prigimtį ir dabar turėjo elgtis taip, kaip šioje padėtyje pasielgtų paprastas žmogus. Todėl Jis nedarė stebuklų, kad patenkintų

kieno nors smalsumą ar išsigelbėtų nuo skausmo bei pažeminimo, kurį turėtų iškęsti žmogus, patekęs į panašią situaciją.

Jėzaus kaltintojai persigando išgirdę, jog Erodas reikalauja stebuklo, mat jie labiausiai bijojo, kad Jis neparodytų savo dieviškosios galios. Stebuklas dabar sugriautų visus jų planus ir galėtų kainuoti jiems gyvybę, todėl jie pradėjo rėkti, kad Jėzus daro stebuklus Belzebubo – demonų kunigaikščio pagalba.

Kadaise Erodas vos netapo Jono mokiniu, bet vis dėlto jis nepaklausė pranašo išpėjimų ir vis giliau klimpo į palaidą nuodėmės gyvenimą. Jo širdis pamazū kietėjo, kol galiausiai jo įsakymu buvo nukirsta Jono galva ir atnešta piktajai žmonai Erodiadai.

Dabar jo širdis buvo dar labiau užkietėjusi. Jis negalėjo pakęsti Jėzaus tylėjimo. Erodo veide atsispin-

dėjo pagieža ir pyktis, jis piktai grasino Jėzui, tačiau Išgelbėtojas liko nepajudinamas ir ramus.

Tos ausys, kurios visada buvo atviros išklaudyti žmonių prašymus, Erodo įsakinėjimų negirdėjo. Jo širdis, visuomet jautri žmonijos vargams, dabar buvo užverta žiauriajam karaliui, kuris nejautė poreikio artėti prie Išgelbėtojo.

Įtūžęs Erodas atsigrėžė į minią ir pareiškė, kad Jėzus yra apsišaukėlis, nors Išganytojo kaltintojai žinojo, kad tai netiesa. Jie buvo matę per daug Jo galingų darbų, kad patikėtų šiuo kaltinimu.

Tuomet karalius ėmė tyčiotis ir įžeidinėti Dievo Sūnų: „Erodas su savo palyda Jėzų paniekino ir išjuokė. Paskui, aprenkęs Jį baltu drabužiu, pasiuntė atgal Pilotui.“ (*Luko 23, 11*)

Kai piktasis karalius pamatė, kad Jėzus visus pažeminimus priima tylomis, jį staiga apėmė baimė pagalvojus, kad prieš jį yra neeilinis žmogus. Eroda prislėgė mintis, kad jo kalinys iš tiesų gali būti į žemę atėjęs Dievas.

Erodas neišdrįso patvirtinti žydų nuosprendžio. Jis norėjo išvengti šios baisios atsakomybės, todėl sugrąžino Jėzų pas Pilotą.

18 SKYRIUS

PILOTO NUOSPRENDIS

Iš Erodo žydai Išgelbėtoją vėl nuvedė pas Pilotą. Šis buvo labai nepatenkintas, todėl paklausė jų, ko iš jo nori. Jis priminė jiems, kad kartą Jį jau tardė ir nerado jokios kaltės. Jis pareiškė jiems, kad jie atėjo su kaltinimais prieš Jėzų, bet nė vieno kaltinimo negalėjo įrodyti. Ir dar, kad jie vedė Jėzų pas Erodą, kuris, kaip ir jie, buvo žydas, tačiau ir tas nerado Jame jokios mirties vertos kaltės. Bet, kad juos nuramintų, jis pasakė: „Tad aš nuplakdinsiu Jį ir paleisiu.“ (Luko 23, 16)

Tuo Pilotas parodė savo charakterio silpnumą. Pats pripažino, kad Jėzus nekaltas, tad už ką reikėjo Jį nuplakti? Pilotas ėjo į kompromisą su blogiu. Žydai nepraleido to negirdomis ir grasinimais gąsdino romiečių valdovą, reikalaudami išpildyti jų reikalavimą. Galų gale jie pasiekė, kad Jėzus būtų nuteistas mirčiai.

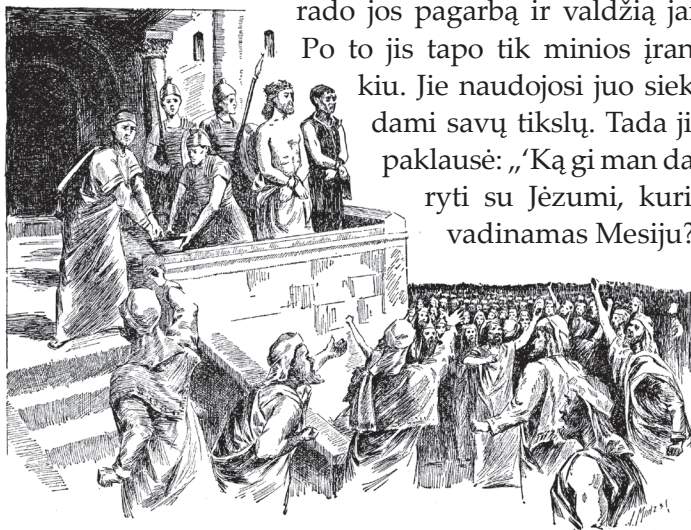
Minia vis garsiau ir garsiau šaukė, reikalaujama belaisviui mirties. Kol Pilotas dėsė, nežinodamas, ką daryti, pasiuntinys atnešė jam laišką nuo žmonos, ku-

riame buvo parašyta: „Nieko nedaryk šiam Teisiajam! Šiąnakt sapne aš labai dėl Jo kentėjau.“ (Mato 27, 19)

Pilotas išblyško nuo šios žinios, tačiau minia, matydama, kad jam sunku apsispręsti, darėsi vis ryžtingesnė. Valdytojas buvo priverstas veikti. Buvo paprotys Paschos proga išlaisvinti vieną kalinį, kurį pasirenka liaudis. Romėnų kariai visai neseniai buvo suėmę žiaurų nusikaltėlį Barabą. Jis buvo užkietėjęs plėšikas ir žmogžudys. Pilotas atsigrėžė į minią ir paklausė: „Katrą norite, kad jums paleisčiau: Barabą ar Jėzų, vadinamą Mesiju?“ (Mato 27, 17)

Tuomet jie visi kartu ėmė šaukti: „Mirtis šitam! Paleisk mums Barabą!“ (Luko 23, 18)

Pilotas neteko žado, liko nustebęs ir nusivylęs. Delsdamas apsispręsti ir pasiduodamas miniai, Pilotas prarado jos pagarbą ir valdžią. Po to jis tapo tik minios įrankiu. Jie naudojosi juo siekdami savų tikslų. Tada jis paklausė: „Ką gi man daryti su Jėzumi, kuris vadinamas Mesiju?“

Jie visi rėkė: 'Ant kryžiaus Jį!' Jis klausė: 'O ką gi pikta yra padaręs?'

Bet tie dar garsiau šaukė: 'Ant kryžiaus Jį!' (Mato 27, 22–23)

Pilotas išblyško, išgirdęs siaubingą riksmą: „Ant kryžiaus Jį!“ Jis nesitikėjo, kad viskas taip baigsis. Jis pakartotinai pareiškė, kad Jėzus yra nekaltas, bet žmonės buvo nusiteikę paskirti Jėzui pačią skausmingiausią ir baisiausią mirtį. Dar kartą Pilotas paklausė: „Kodėl, ką bloga Jis padarė?“

Tačiau išgirdo tik baisų nuosprendį: „Ant kryžiaus Jį!“

Pilotas išbandė paskutinę galimybę pažadinti jų užuojautą, įsakydamas nuovargio iškankintą ir išsekusį Jėzų nuplakti visų kaltintojų akivaizdoje. „Kareiviai, nupynę vainiką iš erškėčių, užspaudė Jam ant galvos,

apsiautė Jį purpurine skraiste,

ėjo prie Jo ir šaipėsi: 'Sveikas, žydų karaliau!' Ir daužė Jam

į veidą.“ (Jono 19,

2–3) Jie spaudė

į Jį, kartkartėmis koks ne-

dorėlis grieb-

davo nendrę,

įspraustą Jam

į ranką, ir čai-

žydavo ja per

erškėčių vainiką, uždėtą ant galvos. Dygliai giliai smigo į smilkinius, o Jėzaus veidu ir barzda sruvo kraujas.

Šėtonas kurstė įtūžusią minią smurtauti prieš Išgelbėtoją. Jis provokavo Jėzų atsikirsti arba padaryti koki nors stebuklą, kad Jis išsivaduočiau ir taip sugriautų išgelbėjimo planą. Vienintelė dėmė Jo žmogiškajame gyvenime, vienintelė Jo žmogiškumo nesėkmė išverti siaubingą išbandymą, ir Dievo Avinėlis būtų tapęs netobula auka, o žmonijos atpirkimas būtų žlugęs. Vieninteliu įsakymu Jis galėjo pasitelkti visą Dangaus kariuomenę, kuri akimirksniu būtų nugalėjusi įtūžusią minią, vienu blyksniu Jis galėjo parodyti savo dievišką didybę ir įvaryti miniai siaubą, tačiau Jis pasirinko romiai iškęsti šiurkščiausius įžeidinėjimus ir išpuolius.

Kuo labiau smurtautojų veiksmai nusižengė žmoniškumui ir tapo panašesni į šėtono, tuo labiau Jėzaus romumas ir kantrybė išaukštino Jį ir įrodė Jo dievišką prigimtį.

Pilotas negalėjo atsistebėti Išgelbėtojo kantrybe ir nuolankumu. Jis įsakė atvesti Barabą ir abu kalinius pastatė greta. Rodydamas į Išgelbėtoją, maldaujančiu balsu tarė: „Štai žmogus!“ „Štai išvedu Jį jums, kad žinotumėte, jog nerandu Jame jokios kaltės.“ (*Jono 19, 5. 4*)

Priešakyje stovėjo Dievo Sūnus, vilkintis pajuokos apdaru su erškėčių vainiku. Jo nugara buvo išvagota ilgais rimbo kirčiais, iš kurių vis dar sunkėsi kraujas, Jo kruviname veide atsispindėjo siaubingi kankinimai ir nuovargis, tačiau niekada Jis dar neatrodė toks gražus. Kiekvienas bruožas dvelkė švelnumu, nuolankumu ir gailėsčiu žiaurumo kupinai miniai.

Visiškai priešingai atrodė šalia stovintis kitas kalnys. Jo veido išraiška atspindėjo užkietėjusią, niekšingą širdį.

Minioje buvo žmonių, kurie užjautė Jėzų. Net kunigai ir valdytojai buvo tikri, kad Jis yra Tas, kuo skelbiasi, tačiau niekaip negalėjo to pripažinti. Praradę blaivų protą, bet kokį teisingumo jausmą ar užuojautą, visi kartu rėkė: „Ant kryžiaus Jį, ant kryžiaus!“

Galiausiai, netekęs kantrybės su šia beprotiškai žiauria minia, Pilotas tarė: „Jūs imkite ir patys nukryžiuokite! Aš nerandu Jame kaltės.“ (*Jono 19, 6*) Kaip bešmanydamas Pilotas stengėsi išlaisvinti Išgelbėtoją, bet žydai šaukė: „Jei šitą paleidi, nebesi ciesoriaus draugas. Kiekvienas, kas skelbiasi karaliumi, yra ciesoriaus priešas.“ (*Jono 19, 12*)

Tai buvo silpnoji Piloto vieta. Romos valdžia jį jau įtarinėjo nelojalumu. Jis žinojo, kad panašaus turinio pranešimai pakenktų jo padėčiai. „Pilotas, pamatęs, kad nieko nelaimi, o sąmyšis vis didėja, paėmė vandens, nusimazgojo rankas minios akivaizdoje ir tarė: ‘Aš nekaltas dėl šio teisiojo kraujo. Jūs žinokitės!’“ (*Mato 27, 24*)

Veltui Pilotas bandė išsilaisvinti nuo kaltės jausmo, kad pasmerkė Jėzų. Jei nuo pat pradžių būtų veikęs greitai ir ryžtingai, elgdamasis pagal savo sąžinę, minia nebūtų galėjusi pakeisti jo valios ir įsakinėti.

Jo gyvenimą sugriovė delsimas ir neryžtingumas. Jis matė, kad nepajėgs išsaugoti pareigų ir išlaisvinti Jėzaus. Užuoat paaukojęs pasaulinę valdžią, jis pasirinko

paaukoti nekaltą gyvybę. Pasidavęs minios reikalavimui, jis dar kartą nuplakė Jėzų ir atidavė Jį nukryžiuoti.

Tačiau nepaisant jo atsargumo, vėliau įvyko kaip tik tai, ko jis bijojo. Iš jo buvo atimti apdovanojimai, jis buvo atleistas iš aukštų pareigų ir, pakirstas savigailos bei įžeisto išdidumo, netrukus po Kristaus nukryžiavimo Pilotas nusižudė.

Taip visi, einantys į kompromisą su nuodėme, patirs tik sielvartą ir pražūtį. „Žmogui jo kelias gali atrodyti teisingas, bet galų gale jis nuveda į mirtį.“ (*Patarlių 14, 12*)

Kai Pilotas pasiskelbė esąs nekaltas dėl Kristaus kraujo, Kajafas paniekinamai atkirto: „Jo kraujas [tekrinta] ant mūsų ir mūsų vaikų!“ (*Mato 27, 25*)

Šiuos siaubingus žodžius pasigavo kunigai ir tautos seniūnai, juos nežmonišku riaumojimu atkartėjo minia. Jie pasiskelbė sau baisų nuosprendį. Tas siaubingas palikimas turėjo atitekti jų palikuonims.

Visa tai tiesiogiai išsipildė, kai po keturiasdešimties metų Jeruzalė buvo visiškai sugriauta, o jų palikuonys nuo tų laikų iki šiol yra išsklaidyti, atstumti ir persekiojami.

Visa tai išsipildys dar kartą, kai ateis galutinio atpildo metas. Visiškai kitoks reginys bus tuomet, kai „tasai Jėzus“ ateis „liepsnojančioje ugnyje ir atmokės tiems, kurie nepažįsta Dievo.“ (*Apaštalų darbų 1, 11; 2 Tesalonikiečiams 1, 8*)

Tuomet jie sakys kalnams ir uoloms: „Griūkite ant mūsų ir paslėpkite mus nuo Sėdinčiojo soste veido ir nuo Avinėlio rūstybės, nes atėjo didi Jų rūstybės diena, ir kas gali išverti?!“ (*Apreiškimo Jonui 6, 16–17*)

19 SKYRIUS

GOLGOTA

Jėzų, vedamą į Golgotą, lydėjo šūkaujanti minia. Išeinant iš Piloto teismo salės, ant Jo sužalotų, kraujuojančių pečių buvo uždėtas sunkus kryžius, kuris buvo paruoštas Barabui. Kryžiai buvo uždėti ir ant dviejų vagių, kurie buvo pasmerkti mirčiai kartu su Jėzumi.

Išsekusiam ir kenčiančiam Išgelbėtojui ši našta buvo per sunki. Paėjęs vos keletą gatvelių, Jis alpdamas suklypo po kryžiumi. Atsigavus, kryžius vėl buvo uždėtas ant Jo pečių. Jėzus svirduliuodamas žengė dar keletą žingsnių ir vėl krito lyg negyvas. Jo prispaudėjai, supratę, kad Jis daugiau nebegalės panešti šios naštos, pradėjo dairytis, ieškodami, kas galėtų nešti šią žeminančią našta.

Kaip tik tuo metu priešais ėjo Simonas Kirėnietis, kuris tuoj pat buvo suimtas ir priverstas nešti kryžių į Golgotą.

Simono sūnūs buvo Jėzaus mokiniai, bet jis pats niekada viešai nebuvo priėmęs Išgelbėtojo. Po to Simonas jautėsi dėkingas už jam tekusią privilegiją nešti Atpir-

kėjo kryžių. Ta ypatinga našta, kurią buvo priverstas nešti, pasitarnavo jo atsivertimui. Golgotos įvykiai ir Jėzaus ištarti žodžiai paskatino Simoną priimti Dievo Sūnų.

Atėję į nukryžiuavimo vietą, pasmerktieji buvo priišti prie kankinimo įrankių. Abu plėšikai priešinosi savo egzekutoriams, tačiau Išgelbėtojas neparodė jokio pasipriešinimo.

Skausmingoje kelionėje į Golgotą su Jėzumi ėjo ir Jo motina. Ji troško patarnauti, kai Jis išsekęs krisdavo po sunkia našta, bet negavo šios teisės.

Kiekviename to vargingo kelio žingsnyje ji laukė, kada Jis pasinaudos Dievo suteikta galia ir išsilaisvins iš kraugeriškos minios. Tačiau lemiamu momentu, matydama prie kryžių rišamus plėšikus, ji išgyveno baisiausias nežinomybės kančias.

Ar Tas, kuris suteikė gyvybę mirusiems, leisis nukryžiuojamas? Ar Dievo Sūnus leisis taip žiauriai nužudomas? Ar ji dar gali tikėti, kad Jis yra Mesijas?

Ji matė ant kryžiaus ištiestas rankas, kurios visą laiką teikė palaimą kenčiantiems. Kai egzekutoriai ėmėsi plaktuko ir vinių, kurios susmigo į švelnų kūną, sukrėsti Jėzaus mokiniai nuvedė Jo alpstančią motiną į šalį nuo to baisaus reginio.

Išgelbėtojas neištarė nė vieno nepasitenkinimo žodžio. Jo veidas liko išblyškęs ir romus, o ant kaktos ištryško didžiuliai prakaito lašai. Jo mokiniai pabėgo nuo šio reginio, Jis vienas traiškė vynuoges spaudykloje; iš tautų nė vienos nebuvo su Juo. (žr. *Izaijo 63, 3*)

Kareiviams atliekant savo žiaurų darbą, Jėzus susimąstė apie tą dieną, kai Jo prispaudėjai gaus savo baisų atlygį. Savo kančiomis dabar Jis patyrė tai, kas Jų laukia tą dieną, todėl gailėjosi jų dėl tokio nežinojimo ir meldėsi: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą.“

Netrukus Jėzus taps žmonijos Užtarėju prie Dievo sosto, todėl Jis meldėsi už visą pasaulį: už visus nuodėmingus žmones, kurie gyvena, gyvena ar gyvens nuo pasaulio pradžios iki laikų pabaigos. Kai nusidedame, Kristus naujai sužalojamas. Dėl mūsų Jis pakelia savo sužalotas rankas prieš Tėvo sostą ir sako: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą.“

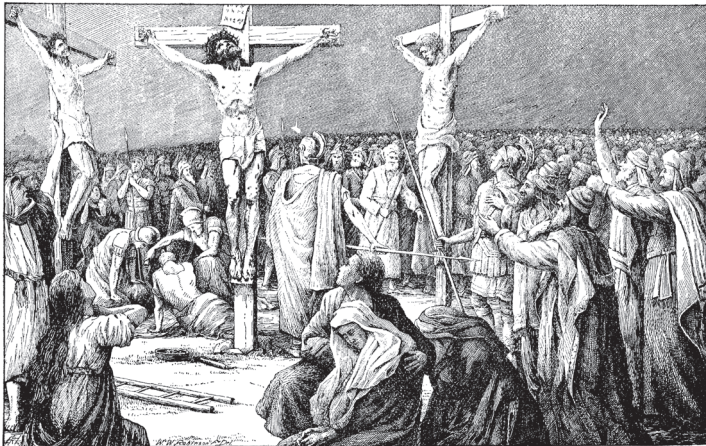
Kai tik Jėzus buvo prikaltas prie kryžiaus, stiprūs vyrai Jį pakėlė aukštyn ir šiurkščiai įstatė į tam pa-

ruošta vietą. Tai Dievo Sūnui sukėlė ypatingai didelius skausmus.

Pilotas padarė lentelę su užrašu lotynų, graikų bei hebrajų kalbomis ir pakabino virš Jėzaus galvos, kad visi matytų: „Jėzus Nazaretis, žydų karalius.“

Žydai prašė pakeisti užrašą, vyriausias kunigas sakė: „Nerašyk: 'Žydų karalius', bet: 'Šitas skelbėsi: Aš esu žydų karalius.'“ Tačiau Pilotas jau pyko ant savęs dėl ankstesnio silpnumo ir atmetė pavydžių bei piktų vadovų patarimus: „Ką parašiau, parašiau!“ (Jono 19, 22)

Kareiviai tarpusavyje dalijosi Jėzaus drabužius. Vienas drabužis buvo numegztas be siūlės, dėl jo kilo didelis ginčas. Galiausiai jie nusprendė mesti burtus. Dievo pranašas apie tai jau buvo parašęs. Jis rašė: „Šunys Mane apgula iš visų pusių, nedorėlių gauja Mane apspinta; jie žeidžia Man rankas ir kojas... Mano

priešai... dalijasi tarpusavyje Mano drabužius ir meta kauliukus dėl Mano apdaro.“ (*Psalmių 22, 17–19*)

Kai tik Jėzus buvo pakeltas ant kryžiaus, prasidėjo bausis reginys: kunigai, viršininkai ir Rašto aiškintojai sukurstė maištininkus ir ėmė tyčiotis bei išjuokti mirštantį Dievo Sūnų, sakydami: „Jei Tu žydų karalius – gelbėkis pats!“ (*Luko 23, 37*) „Kitus gelbėdavo, o pats negali išsigelbėti. Jeigu Jis Izraelio karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus ir mes Juo tikėsime... Jis pasitikėjo Dievu, tad teišvaduoja Jį dabar, jeigu Juo rūpinasi, nes Jis yra sakęs: ‘Aš Dievo Sūnus.’“ (*Mato 27, 42–43*)

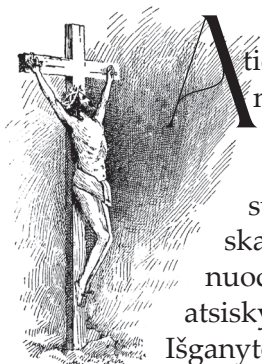
„Praeiviai užgauliojo Jėzų, kraipydami galvas ir sakydami: ‘Še Tau, kuris sugriauni šventovę ir per tris dienas ją atstatai. Gelbėkis pats, nuženk nuo kryžiaus!’“ (*Morkaus 15, 29–30*)

Kristus galėjo nužengti nuo kryžiaus, bet jei Jis tai būtų padaręs, mums nebūtų išgelbėjimo. Dėl mūsų Jis buvo pasiruošęs mirti.

„Bet Jis buvo sužalotas dėl mūsų nusižengimų, ant Jo krito kirčiai už mūsų kaltes. Bausmė ant Jo krito mūsų išganymui, ir mes buvome išgydyti Jo žaizdomis.“ (*Izaijo 53, 5*)

20 SKYRIUS

KRISTAUS MIRTIS

Atiduodamas savo gyvybę, Kristus netryško džiaugsmu. Jo širdis buvo pilna baisios kančios, ją slėgė visiška tamsa. Tačiau kančias Kristui sukėlė ne baimės mirti ar kryžiaus skausmas. Dievo Sūnų slėgė pasaulio nuodėmių našta ir skausmas, kurį sukėlė atsiskyrimas nuo Tėvo meilės. Dėl to plyšo Išganytojo širdis ir atnešė staigią mirtį.

Kristus jautė sielvartą, kurį jaus nusidėjėliai, kai supras savo kaltę ir tai, kad amžiams atsiskyrė nuo dangiškojo džiaugsmo ir ramybės. Angelai nustebę žiūrėjo į Išgelbėtojo nevilties kančias. Jo vidiniai išgyvenimai buvo tokie gilūs, kad Jis beveik nejautė nukryžiuavimo skausmo. Net gamta reiškė užuojautą – skaisčiai švietusi saulė staiga prigeso ir kryžių apgaubė vidurnakčio tamsa. Ši antgamtiška tamsa tęsėsi ištisas tris valandas.

Jokia akis nieko neįžvelgė per tirštą tamsą, o ten buvusius žmones apėmė neapsakomas siaubas. Tuomet nutilo keiksmas ir pajuokos. Suaugusieji ir vaikai krito žemėn apimti sumaištis ir baimės. Danguje blyksintys žaibai nušviesdavo kryžių ir nukryžiuotąjį Atpirkėją. Tuomet kiekvienas pagalvojo, kad atėjo jo atlygio metas.

Devintą valandą tamsa virš žmonių išsiskleidė, bet dar laikė apgaubusi Išgelbėtoją. Atrodė, kad dangus siuntė žaibus tiesiai į Jį. Tuomet pasigirdo beviltiška dejonė: „Mano Dieve, Mano Dieve, kodėl Mane apleidai?!“ Paskui tamsa apgaubė visą Jeruzalę ir jos slėnius; atsigręžę į pasmerktąjį miestą, žmonės pamatė Dievo rūstybės žaibus, nukreiptus į jį. Tačiau kryžių gaubusi tamsa išsiskleidė, ir aiškiu balsu, kuris, atrodė, nuskambėjo per visą kūrinių, Jėzus sušuko: „Atlikta!“ (*Jono 19, 30*) „Tėve, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią.“ (*Luko 23, 46*)

Kryžių nutvieskė šviesa ir Išgelbėtojo veidas nušvito lyg skaisti saulė. Jo galva nusviro, ir Jis mirė. Minia stovėjo lyg sukaustyta ir, sulaikiusi kvapą, žvelgė į Išgelbėtoją. Tuomet žemę vėl apdengė tamsa, pasigirdo duslus tarsis perkūnijos griausmas, po kurio prasidėjo stiprus žemės drebėjimas.

Žmonės griuvo vieni ant kitų. Visus apėmė baidi sumaištis ir siaubas. Aplinkiniai kalnai plyšo ir atskilusios uolos riedėjo į pakalnę, kapai atsivėrė ir daugybė mirusiųjų kūnų prisikėlė iš numirusių.

Atrodė, jog visa kūrinių byra į šipulius. Kunigai, valdytojai, kareiviai bei visi kiti žmonės sukaustyti siaubo gulėjo pasliki ant žemės.

Kai kurie kunigai tarnavo šventykloje Kristaus mirties metu ir tą pačią akimirka, kai jie pajuto žemės drebėjimą, plyšo šventyklos uždanga. Ji skyrė šventąją nuo šventų švenčiausiosios dalies ir buvo perplėšta pusiau nuo viršaus iki apačios tos pačios šventos rankos, kuri užrašė lemtingus žodžius karaliaus Belšacaro rūmų sienoje. Šventų švenčiausioji – žemiškosios šventyklos

dalis – prarado savo ypatingą šventumą. Daugiau niekada Dievo Artumas nebedengs malonės sosto. Dievo pritarimas ar nepasitenkinimas daugiau nebebus apreikštas per

šviesą ir tamsą – brangiuosius akmenukus, esančius ant kunigo krūtinės nešiojamame skydelyje.

Nuo to laiko aukų kraujas šventykloje prarado prasmę. Mirė Dievo Avinėlis, kuris tapo tikrąja auka už pasaulio nuodėmes. Kai Jėzus mirė ant Golgotos kryžiaus, plačiai atsivėrė naujo gyvenimo kelias ir žydams, ir pagonims. Angelai džiūgavo, kai Išgelbėtojas sušuko: „Atlikta!“ Pagaliau įvykdytas didysis atpirkimo planas! Paklusnūs Adomo vaikai galiausiai pasiekė Dievo karalystę.

Šėtonas pralaimėjo, supratęs, kad jo karalystė prarasta.

21 SKYRIUS

JUOZAPO KAPE

Išdavystė – tai nusikaltimas, už kurį Jėzus buvo nuteistas pagal Romos įstatymus. Tokie nusikaltėliai buvo laidojami specialiose kapinėse. Mokinį Joną krėtė šiurpas vien pagalvojus, kad jo mylimą Mokytoją neš grubūs ir bejausmiai kareiviai ir palaidos negarbingame kape, tačiau jis neturėjo vilties to pakeisti, nes neturėjo jokios įtakos Pilotui.

Tuo išbandymo metu mokiniams į pagalbą atėjo Juozapas iš Arimatėjos ir Nikodemas. Abu šie vyrai buvo teismo tarybos nariai ir pažinojo Pilotą. Jie abu buvo turtingi ir įtakingi žmonės. Nusprendę, kad Jėzaus kūnas turi būti palaidotas garbingai, kreipėsi į Pilotą.

Juozapas drąsiai nuėjo pas Pilotą ir paprašė atiduoti kūną. Pilotas, įsitikinęs, kad Jėzus jau mirė, sutiko išpildyti prašymą.

Kol Juozapas derėjosi dėl Išgelbėtojo kūno, Nikodemas ruošėsi laidotuvėms. Tuo metu buvo įprasta mirusį kūną įvynioti į lininį audeklą su brangiais tepalais ir kvepalais. Tai buvo vienas iš balzamavimo būdų. Taigi

Nikodemas atėjo nešinas brangiu miros ir alavijo mišiniu, sveriančiu apie šimtą svarų, Jėzaus kūnui. Visoje Jeruzalėje didesnės pagarbos negalėjo būti parodyta net mirus garbingiausiam žmogui. Vargingi

Jėzaus sekėjai labai nustebo pamatę, kad turtingi vadovai taip rūpinasi jų Mokytojo laidotuvėmis.

Tie įvykiai labai sujau-dino mokinius, mat jie jau buvo pamiršę, kad Jėzus pranašavo, jog viskas taip ir įvyks. Jie buvo praradę viltį. Kol Jėzus mokė, Juozapas ir Nikodemas niekada atvirai neišpažino Išgelbėtojo, tačiau jie klausėsi Jo mokymo ir akylai sekė kiekvieną Jo tarnavimo žingsnį. Tada, kai mokiniai pamiršo Jėzaus žodžius apie Jo mirtį, Juozapas su Nikodemu juos puikiai atsiminė. Jėzaus mirtis, kuri atšaldė mokinių širdis ir sukrėtė jų

tikėjimą, valdininkams įrodė, jog Jėzus buvo Mesijas ir suteikė jėgų tvirtai stoti Išgelbėtojo pusėn.

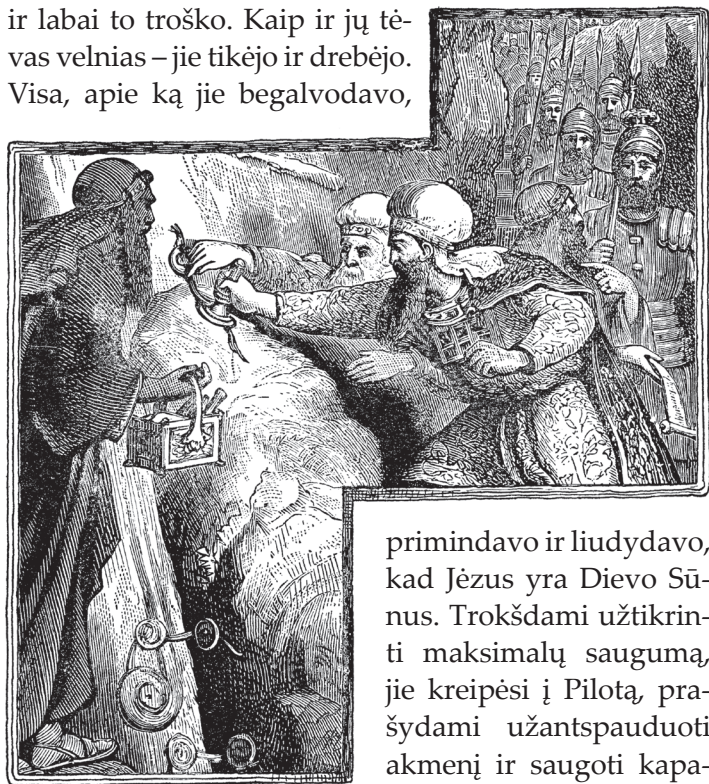
Turtingų ir gerbiamų žmonių pagalba tuomet buvo labai reikalinga – jie galėjo mirusiam Mokytojui pasitarnauti taip, kaip nebūtų įstengę vargingi mokiniai. Savo pačių rankomis jie švelniai ir pagarbiai nuėmė mirusį Išgelbėtoją nuo kryžiaus, o jų skruostais tekėjo ašaros, žvelgiant į sužalotą ir sudarkytą kūną.

Juozapas turėjo uoloje naujai įrengtą kapavietę. Šį kapą jis buvo pasiruošęs sau, bet dabar paskyrė jį Jėzui. Kūnas ir visi kvėpalai buvo suvynioti į lininę drobulę ir nunešti į kapavietę.

Nors žydų vadovams ir pavyko atiduoti Jėzų mirčiai, tačiau ramiai ilsėtis jie negalėjo, mat jie gerai žinojo nepaprastą Jėzaus galią. Kai kurie jų stovėjo prie Lozoriaus kapo ir matė mirusiojo sugražinimą į gyvenimą, todėl dabar drebėjo bijodami, kad Kristus neprisikeltų ir nepasirodytų jiems. Jie girdėjo Kristų pasakojant misioniams, jog Jis turįs galią atiduoti savo gyvybę ir vėl ją atsiimti. Jie prisiminė Jį sakant: „Sugriaukite šitą šventyklą, o Aš per tris dienas ją atstatysiu!“ (*Jono 2, 19*) ir žinojo, kad Jis kalba apie savo kūną. Judas jiems perdavė Jėzaus žodžius, pasakytus mokiniams žengiant į Jeruzalę: „Štai pakilsime į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus atiduotas aukštiesiems kunigams bei Rašto aiškintojams. Jie pasmerks Jį mirti, atiduos pagonims tyčiotis, nuplakti ir nukryžiuoti, bet trečią dieną Jis prisikels.“ (*Mato 20, 18–19*)

Dabar jie prisiminė, kiek daug Jėzus kalbėjo apie prisikėlimą. Jie tiesiog negalėjo nuvyti šių minčių, nors

ir labai to troško. Kaip ir jų tėvas velnias – jie tikėjo ir drebėjo. Visa, apie ką jie begalvodavo,

primindavo ir liudydavo, kad Jėzus yra Dievo Sūnus. Trokšdami užtikrinti maksimalų saugumą, jie kreipėsi į Pilotą, prašydami užantspauduoti akmenį ir saugoti kapavietę tris dienas. Pilotas

paskyrė sargybą ir pasakė: „Štai jums sargybą – eikite ir saugokite, kaip išmanote.“ Tada jie nuėję paženklino antspaudu akmenį ir pastatė sargybą.“ (Mato 27, 65–66)

JIS PRISIKĖLĖ!

Išgelbėtojo kapas buvo rūpestingai saugomas – jo anga buvo užverta didžiuliu akmeniu. Antspaudas buvo uždėtas taip, kad vos pajudinus akmenį, antspaudas lūžtų. Kapą apsupo ginkluoti Romos kariai. Jų pareiga buvo griežtai saugoti šią vietą ir užkirsti kelią kūno pagrobimui. Sargybiniai būdė pasikeisdami, leisdami vieni kitiems pailsėti.

Tačiau kapą prižiūrėjo ir kita – dangaus karalystės angelų – apsauga. Bet kuris iš tų angelų turėjo galios nublokšti visą Romos armiją. Naktis, prieš išauštant pirmosios savaitės dienos rytui, pamažu traukėsi. Prieš auštant atėjo tamsiausia valanda. Į žemę buvo pasiųstas vienas iš galingiausių angelų. Jo veidas švytėjo kaip žaibas, o drabužis buvo baltas it sniegas. Pakeliui jis išsklaidė tamsą ir visas dangus nušvito nuo jo šlovės.

Miegantys kareiviai staiga pašoko ant kojų ir sukūrė žvelgė į atvirą dangų ir besileidžiančią švytinčią būtybę. Žemė ir dangus drebėjo artėjant galingai būtybei

iš kito pasaulio. Jis atėjo su džiaugsmingu įpareigojimu, o jo skrydžio greitis ir jėga sujudino pasaulį lyg galingas žemės drebėjimas. Kareiviai, pulkininkai ir sargybiniai puolė žemėn tarsi negyvi.

Tačiau ten buvo dar viena sargyba. Tai piktieji angelai. Kadangi Dievo Sūnus gulėjo mirties patale, mirties valdovas – velnias reikalavo Jo kūno kaip aukos. Velnio angelai sukiojosi aplink įtikinėjami, jog jokia galia negali atimti iš jų Jėzaus, tačiau artėjant galingai būtybei, pasiūstai nuo Dievo sosto, siaubo apimti jie bėgo šalin.

Angelas palietė ties kapo anga gulėjusį akmenį ir nuritino jį tarsi mažytį akmenėlį. Tada tarė balsu, priverčiusiu sudrebėti žemę: „Jėzau, Dievo Sūnau, išeik. Tavo Tėvas kviečia Tave!“

Tuomet Tas, kuris turėjo galią mirčiai ir kapui, išėjo iš kapo ir paskelbė: „Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas.“ Visa angelų kareivija nusilenkė prieš Atpirkėją ir pasveikino Jį šlovės giesmėmis.

Jėzus prisikėlė kaip nugalėtojas. Jo akivaizdoje sudrebėjo žemė, sublyksėjo žaibai ir nudundėjo griaustiniai. Žemės drebėjimas pažymėjo Kristaus mirties valandą, žemės drebėjimas paliudijo ir Jo galingo prisikėlimo akimirką.

Šėtonas nepaprastai niršo, kai jo pakalikai bėgo nuo artėjančio dangaus žinianešio. Jis drįso tikėtis, kad Jėzus nesusigražins gyvybės, ir visas išgelbėjimo planas sužlugs. Tačiau, pamačius iš kapo išeinantį Atpirkėją, visa drąsa išgaravo. Dabar šėtonas įsitikino, kad jo karalystei ateis galas, o jis pats bus sunaikintas.

23 SKYRIUS

EIKITE IR PASAKYKITE MANO MOKINIAMS

Apie Atpirkėjo laidotuves ir moteris, stebėjusias Jėzaus nukryžiovimą, evangelistas Lukas sako: „Sugrįžusios nuo kapo, jos paruošė kvepalų ir tepalų, o šabo dieną ilsėjosi, kaip reikalavo Įstatymas.“ (Luko 23, 56)

Jėzus buvo palaidotas penktadienį – šeštąją savaitės dieną. Tuomet jos paruošė kvepalų ir tepalų, skirtų Viešpaties balzamavimui, ir pasidėjo juos iki tol, kol pasibaigs šabas. Šabo dieną jos nebalzamavo net Jėzaus kūno.

„Šabui praėjus,[...] Labai anksti, pirmąją savaitės dieną, jos ateina saulei tekant prie kapo.“ (Morkaus 16, 1–2) Ateidamos į sodą, jos labai stebėjosi nušvitusiu dangumi ir po kojomis jaučiamu žemės drebėjimu. Paspartinusios žingsnį, moterys atskubėjo prie kapo ir dar labiau nustebo, pamačiusios nuristą akmenį ir dingusius Romos karius.

Marija Magdalena pirmoji pasiekė kapą. Pamačiusi tuščią kapavietę, ji nuskubėjo apie tai pranešti mokiniams. Kitos moterys priėjusios pastebėjo iš kapo sklindančią šviesą, pažvelgusios vidun, pamatė, kad jis tuščias. Joms bestoviniuojant, staiga prie kapo jos pamatė nuostabų jaunuolį, apsirėdžiusį spindinčiais drabužiais, ir labai išsigando. Tai buvo tas angelas, kuris nurito akmenį nuo kapo angos. Išsigandusios jos jau buvo bebėgančios, bet angelas tarė: „Jūs nebijokite! Aš žinau, kad ieškote Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas. Jo čia nebėra, Jis prisikėlė, kaip buvo sakęs. Įeikite, apžiūrėkite vietą, kur Jo gulėta. Ir skubiai duokite žinią Jo mokiniams: 'Jis prisikėlė iš numirusių ir eina pirma jūsų į Galilėją; tenai Jį ir pamatysite.'“ (*Mato 28, 5–7*)

Vėl pažvelgusios į kapą, moterys pamatė kitą spindintį angelą, kuris paklausė: „Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? Nėra Jo čia, Jis prisikėlė! Atsiminkite, ką Jis yra jums sakęs, būdamas Galilėjoje: 'Žmogaus Sūnus turi būti atiduotas į nusidėjėlių rankas ir nukryžiuotas, o trečią dieną prisikelti!'“ (*Luko 24, 5–7*)

Angelai išaiškino Jėzaus mirtį ir prisikėlimą, atkreipdami moterų dėmesį į tai, ką kalbėjo Jėzus apie savo nukryžiovimą ir prisikėlimą. Dabar joms šie žodžiai tapo aiškūs ir, su gaivinančia viltim ir drąsa, jos išskubėjo pranešti gerąją žinią.

Nors Marijos tuo metu nebuvo, bet ji netrukus grįžo su Jonu ir Petru. Tačiau, kai visi sugrįžo į Jeruzalę, ji pasiliko prie kapo. Ji negalėjo palikti šios vietos, nesužinojusi, kas iš tiesų atsitiko su Viešpaties kūnu.

Beverkdama prie kapo, ji išgirdo klausimą: „Moterie, ko verki? Ko ieškai?“

Jos akys buvo pilnos ašarų, todėl ji negalėjo žžiūrėti, kas kalba, bet pamaniusi, kad tai vienas iš sodo prižiūrėtojų, ėmė maldauti: „Viešpatie, jei Jį išnešei, pasakyk man, kur padėjai. Aš Jį pasiimsiu.“ Ji pagalvojo, kad turtingo žmogaus kapas, matyt, buvo palaikytas per gera vieta jos Viešpačiui, todėl ji pati parūpins Jam vietą. Tuomet ji išgirdo Jėzaus balsą: „Marija!“ Ašaros akimirksniu nudžiūvo, Jėzus stovėjo priešais. Iš džiaugsmo pamiršusi apie nukryžiovimą, Marija ištiesė į Jį rankas: „Rabuni!“ (tai reiškia „Mokytojai“), bet Jėzus tarė: „Neliesk Manęs! Aš dar neižengiau pas Tėvą. Verčiau eik pas Mano brolius ir pasakyk jiems: ‘Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą.’“ (Jono 20, 15–17)

Jėzus atsisakė
priimti sekėjų
garbinimą
tol, kol nebus
įsitikinęs,
kad Tėvas
priėmė Jo
auką. Jėzus
pakilo į dangų
prie Dievo sosto
ir iš Dievo išgirdo
patvirtinimą,
kad Jo sutaikymo

už žmonių nuodėmes pakanka ir kad per Jo kraują dabar visi gali gauti amžinąjį gyvenimą.

Jėzus pakilo į dangų prie Dievo sosto, kad parodytų žiaurumo ženklus kaktoje, rankose ir kojose, tačiau Jis nepriėmė šlovės karūnos, kol Tėvas nepatvirtino, kad Jo auka priimta.

Jis buvo susirūpinęs savo išrinktaisiais žemėje ir norėjo būti užtikrintas, kad, atėjus laikui, jie galės žengti dangun pas Tėvą. Jis negali priimti dangiškos šlovės, kol Jo Bažnyčia nebus pateisinta ir priimta. Jo valia yra būti su savo žmonėmis. Jis troško dalintis savo šlove su jais. Tie, kurie kartu kentėjo ar kentės žemėje, galiausiai turi kartu valdyti danguje.

Kristus meldėsi už savo Bažnyčią, susiedamas savo gyvenimą su jų rūpesčiais, džiaugsmais, ištikimais ir su meile užtardamas jų teises. Dievo atsakymas į šiuos prašymus nuskambėjo aiškiai: „Tepagarbina Jį visi Dievo angelai.“ (*Hebrajams 1, 6*)

Visi angelai pakluso karališkam įsakymui ir sušuko: „Vertas Avinėlis, kuris buvo nužudytas, imti galybę ir lobį, ir išmintį, ir stiprybę, ir pagarbą, ir šlovę, ir gyrių!“ (*Apreiškimo 5, 12*) Tai nuskambėjo per visą dangų, ir nesuskaičiuojama angelų gausybė suklupo prieš Atpirkėją. Toks atsakas į Kristaus prašymą – Jo Bažnyčia pateisinta. Tėvas patvirtino sutartį, kad kiekvienas atgailaujantis ir paklusnus žmogus galės būti sugražintas pas Dievą per Kristaus malonę.

Visa valdžia danguje ir žemėje buvo suteikta gyvybės Kūrėjui, ir Jis sugrįžo pas savo mokinius į nuodėmingą pasaulį, kad suteiktų jiems galios ir šlovės.

LIUDYTOJAI

Prisikėlimo dienos popietę du mokiniai keliavo į Emausą, mažą miestelį, esantį už aštuonių mylių nuo Jeruzalės. Jie stebėjosi visais įvykiais ir kalbėjosi apie moterų, mačiusių angelus ir Jėzų po prisikėlimo, pasakojimus. Jie keliavo namo apmąstyti ir pasimelsti, tikėdamiesi gauti šviesos dėl tų dalykų, kurie atrodė tokie nesuprantami.

Kelionėje prie jų prisijungė nepažįstamas pakeleivis, tačiau jie beveik nepastebėjo Jo, nes buvo labai užsiėmę savo kalbomis. Šie tvirti vyrai buvo taip prislėgti sielvarto, kad keliaudami verkė, tačiau gailestinga ir mylinti Kristaus širdis buvo pasiruošusi juos nuraminti. Persirengęs nepažįstamuoju, Jis įsijungė į jų pokalbį. „Jų akys buvo lyg migla aptrauktos, ir jie nepažino Jo. O Jėzus paklausė: „Apie ką kalbate, eidami keliu?“ Tie nuliūdę sustojo.

Vienas jų, vardu Kleopas, atsakė Jam: „Nejaugi Tu būsi vienintelis ateivis Jeruzalėje, nežinantis, kas joje šiomis dienomis atsitiko!“ Jėzus paklausė: „O kas gi?“

Jie tarė Jam: „Su Jėzumi Nazarėnu, kuris buvo pranašas, galingas darbais ir žodžiais Dievo ir visos tautos akyse.“ (*Luko 24, 16–19*)

Tuomet jie viską papasakojo, kas buvo įvykę ir ką kalbėjo moterys, kurios buvo prie kapo, o Jėzus jiems tarė: „O jūs, neišmanėliai! Kokios nerangios jūsų širdys tikėti tuo, ką yra skelbė pranašai! Argi Mesijas neturėjo viso to iškentėti ir įžengti į savo garbę?!“ Ir, pradėjęs nuo

Mozės, primindamas visus pranašus, Jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie Jį pasakyta.“ (*Luko 24, 25–27*)

Mokiniai tylėjo iš nuostabos ir didelio džiaugsmo, tačiau nedrįso klausti nepažįstamojo, kas Jis toks. Jie įtemptai klausėsi Jo aiškinimo apie Kristaus misiją. Jei Kristus būtų iškart pasisakęs, kas esąs, mokiniai būtų labai apsidžiaugę. Apimti džiaugsmo jie nieko nebūtų norėję girdėti. Tačiau jie turėjo suprasti, kaip Jo misija buvo nusakyta įvairiose Senojo Testamento pranašystėse. Jomis turi remtis tikėjimas. Kristus nepadarė jokio stebuklo, kad juos įtikintų, tačiau pirmiausia Jis išaiškino Raštus. Jiems Jo mirtis buvo tarsi jų vilčių pražūtis, o Jis, remdamasis pranašais, įrodė, kad tai tvirčiausias jų tikėjimo įrodymas.

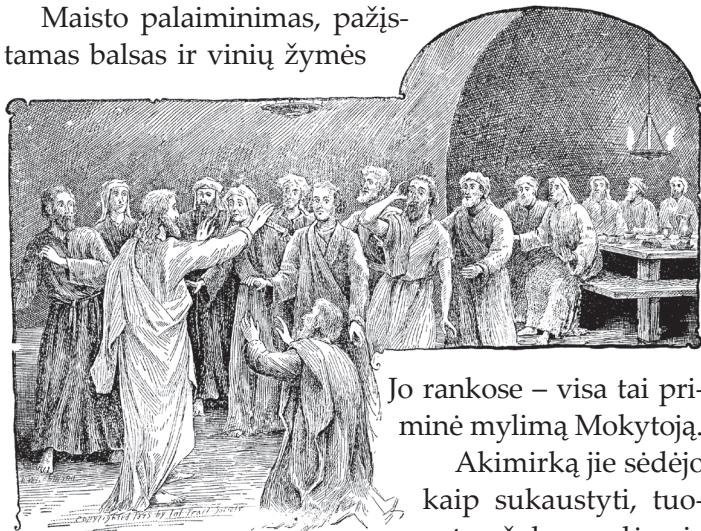
Mokydamas mokinius, Kristus atskleidė Senojo Testamento, kaip Jo misijos liudytojo, svarbą. Daugelis šiandien atmeta jį kaip nebesvarbų. Bet Kristus to nemoko. Jis taip vertino Senąjį Testamentą, kad kartą yra pasakęs: „Jeigu jie neklauso Mozės nei pranašų, tai nepatikės, jei kas ir iš numirusių prisikeltų.“ (*Luko 16, 31*)

Leidžiantis saulei, mokiniai pasiekė savo namus, o Jėzus „dėjosi einąs toliau“. Bet mokiniai nenorėjo skirtis su Nepažįstamuoju, suteikusių tiek džiaugsmo ir vilties. Taigi „jie privertė Jį pasilikti, prašydami: ‘Pasilik su mumis! Jau vakaras arti, diena jau besibaigianti...’ Tuomet Jis užsuko pas juos.“ (*Luko 24, 28–29*)

Greit buvo paruošta paprasta vakarienė, ir Jėzus, pagal savo įprotį, atsisėdo prie stalo. Paprastai šeimos galva prašydavo palaimos maistui, bet Jėzus paėmė

duoną, palaimino, laužė ir davė jiems. Tada jų akys atsivėrė ir jie pažino Jėzų.

Maisto palaiminimas, pažįstamas balsas ir vinių žymės

Jo rankose – visa tai priminė mylimą Mokytoją.

Akimirką jie sėdėjo kaip sukaustyti, tuomet pašokę puolė prie

Jo kojų, kad pagarbintų Jį, bet Jis staiga išnyko.

Iš džiaugsmo mokiniai pamiršo alkį ir nuovargį. Palikę nepaliestą maistą, jie nuskubėjo atgal į Jeruzalę pranešti apie prisikėlusį Išgelbėtoją kitiems. Pasakojant visus šiuos dalykus mokiniams, pats Jėzus atsirado tarp jų palaiminimui pakeltomis rankomis ir tarė: „Ramybė jums!“ (Luko 24, 36)

Iš pradžių mokiniai išsigando, bet kai Jis parodė žaizdotas rankas ir kojas bei paragavo maisto, jie patikėjo ir buvo paguosti. Tikėjimas ir džiaugsmas užėmė netikėjimo vietą ir neapsakomo jausmo apimti jie pagarbino prisikėlusį Viešpatį.

Tame susitikime nebuvo Tomo, todėl jis atsisakė tikėti prisikėlimu. Po aštuonių dienų Išgelbėtojas vėl pasirodė mokiniams, tąkart ir Tomas buvo kartu. Kai Jėzus parodė nukryžiuavimo žymes, Tomas tą pačią akimirką sušuko: „Mano Viešpats ir mano Dievas!“
(*Jono 20, 28*)

Aukštutiniame kambaryje Kristus vėl aiškino Raštus apie save. Tada Jis pasakė mokiniams, kad jie turi skelbti atgailą ir atleidimą Jo vardu visoms tautoms, pradėdant nuo Jeruzalės. Prieš pakildamas dangun Jis pasakė jiems: „Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite Jos galybės ir tapsite Mano liudytojais Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir ligi pat žemės pakraščių.“ „Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“ (*Apaštalų darbų 1, 8; Mato 28, 20*)

Jūs, – kalbėjo Jis, – buvote Mano gyvenimo, paaukoto už pasaulį, liudytojai. Jūs matėte, kad nė vieno, atėjusio išpažinti savo nuodėmės, Aš neatstūmiau. Visus ateinančius Aš sutaikysiu su Dievu ir duosiu jiems amžinąjį gyvenimą.

Jums, Mano mokiniai, Aš palieku skelbti malonės žinią. Ji skirta visoms tautoms, kalboms ir padermėms. Eikite į tolimiausius pasaulio pakraščius ir žinokite, kad Aš esu su jumis.

Ne visi gali pamokslauti, bet visi gali padėti žmonėms. Tie, kurie paguodžia liūdinčius, pagelbėja stojojantiems, palengvina kenčiančiųjų naštą ir nusidėjėliui papasakoja apie Kristaus atleidžiančią meilę, yra Kristaus liudytojai.

25 SKYRIUS

TAS PATS JĖZUS

Dievo Sūnaus misija žemėje baigėsi ir Jėzui atėjo laikas grįžti į dangiškuosius namus. Jis negalėjo šėtoną ir galėjo grįžti į šlovės sostą šalia Tėvo. Atsisveikinimo vieta

Jėzus pasirinko Alyvų kalną, kur užkopė kartu su vienuolika savo mokinių, nors jie neįtarė, kad tai paskutinis susitikimas su Mokytoju.

Pakeliui Viešpats davė paskutinius nurodymus. Prieš išsiskirdamas, Jis paliko jiems brangų pažadą, ypatingą kiekvienam Jo sekėjui: „Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“

(Mato 28, 20)

Jie perkopė viršukalnę nuo Betanijos pusės, čia stabtelėję susirinko aplink Viešpatį, kurio veidas, regis, spinduliavo šviesa, o žvilgsnis buvo kupinas meilės. Švelniausi žodžiai buvo paskutinis dalykas, pasiekęs jų ausis iš Mokytojo lūpų.

Ištiesęs rankas, laimindamas, Jėzus iš lėto pakilo iš jų tarpo. Pagarbios baimės apimti mokiniai nenuleido

akių nuo savo kylančio Viešpaties, stengdamiesi pažvelgti į Jį paskutinį kartą. Tą pačią akimirką pasigirdo švelnus ir džiaugsmingas angelų choro giedojimas. Tebežiūrėdami aukštyn, mokiniai išgirdo į juos besikreipiančius balsus, skambančius lyg nuostabi muzika. Atsigręžę jie pamatė du angelus, atrodančius kaip žmonės, kurie tarė: „Vyrai galilėjiečiai, ko stovite, žiūrėdami į dangų? Tasai Jėzus, paimtas nuo jūsų į dangų, sugrįš taip pat, kaip esate Jį matę žengiant į dangų.“
(*Apaštalų darbai 1, 11*)

Šie angelai buvo iš tų, kurie atėjo palydėti Išganytoją į dangiškus namus. Iš meilės ir užuojautos mokiniams jie užtruko, kad užtikrintų, jog tas išsiskyrimas ne amžinas.

Mūsų Išganytojas vėl sugrįš. Prieš pakildamas į dangų, Jis pažadėjo jiems sugrįžti.

„Tegul neišsigąsta jūsų širdys! – kalbėjo Jis, – Mano Tėvo namuose daug buveinių. [...] Einu jums vietos paruošti! Kai nuėjęs paruošiu, vėl sugrįšiu ir jus pas save pasiimsiu, kad jūs būtumėte ten, kur ir Aš.“ (*Jono 14, 1–3*)

Angelai pranešė mokiniams, kad Jėzus sugrįš taip pat, kaip pakilo dangun – su kūnu, visiems stebint buvo paslėptas debesyje. Jis sugrįš baltame debesyje ir „kiekviena akis“ tai matys. Henochas liudijo: „Štai atėjo Viešpats su miriadais savo šventųjų įvykdyti visiems teismo.“ Izaijas pranašavo, kad teisieji sušuks: „Štai mūsų Dievas, mes laukėme Jo ir Jis mus išlaisvins.“

Apaštalas Paulius, rašydamas apie Antrąjį atėjimą, sakė: „O pats Viešpats, nuskambėjus paliepipimui, arkangelo balsui ir Dievo trimitui, nužengs iš dangaus. Tuomet pirmiausia prisikels tie, kurie mirė Kristuje, paskui mes, gyvieji, išlikusieji, kartu su jais būsime pagauti debesysna pasitikti Viešpaties ore ir taip visuomet pasiliksime su Viešpačiu. Todėl guoskite vieni kitus šitais žodžiais.“ (1Tsalonikiečiams 4, 16–18)

JŲ UŽŽENGĘS VIEŠPATS

Kai mokiniai vieni grįžo į Jeruzalę, žmonės tikėjosi jų veiduose pamatyti liūdesį ir nusivylimą. Tačiau jie švietė pergalingu džiaugsmu. Mokiniai nebeliūdėjo dėl neišsipildžusių vilčių, o nuolat šlovino Dievą šventykloje. Kunigai ir viršinininkai nesuprato tos permainos.

Visi tikėjosi, kad mokiniai bus sugniuždyti ir sugėdinti po jų Mokytojo teismo ir nukryžiuavimo. Tačiau mokiniai džiaugėsi, jų veidai švytėjo nežemiška laime. Jie džiaugsmingai pasakojo nuostabią ir šlovingą Kristaus prisikėlimo bei užžengimo dangun istoriją, ir daugelis įtikėjo. Dabar jie neabejojo savo ateitimi, nes žinojo, kad Jėzus danguje meldžiasi ir užtaria jus dėl savo išlieto kraujo. Tėvas mato Jo žaizdotas rankas ir kojas – atpirkimo kainą.

Mokiniai buvo užtikrinti, kad Jis vėl sugrįš su visais šventaisiais angelais, todėl gyveno laukdami su džiaugsmu ir viltimi.

Kai Jėzus nuo kalno viršūnės pakilo dangun, Jį pasitiko angelų pulkai su pergales ir džiaugsmo giesmėmis, o prie Dievo sosto taip pat laukė nesuskaičiuojamas angelų pulkas. Priartėję prie miesto vartų, lydintys angelai sušuko:

„Atkelkite sąvaras, vartai!
Plačiai atsidarykite, amžinosios durys, kad įžengtų Garbės Karalius!“ „Kas gi

tas Garbės Karalius?“ (Psalmė 24, 7–8)

Lydintys angelai atsako pergalingais giesmių garsais: „Tai VIEŠPATS, stiprus ir narsus, VIEŠPATS, galingas mūšyje. Atkelkite savo sąvaras, vartai! Plačiai atsidarykite, amžinosios durys, kad įžengtų Garbės Karalius!“ (Psalmė 24, 8–9)

Ir vėl laukiantys angelai klausia: „Kas gi Tas Garbės Karalius?“ Lydintys angelai atsako: „Galybių VIEŠPATS – Jis tas Garbės Karalius!“ (Psalmė 24, 10)

Tuomet plačiai atsiveria Dievo miesto vartai ir daugybė angelų plūsta į miestą, lydimi kvapą gniaužiančios muzikos. Jėzui grįžtant į savo sostą šalia

Tėvo, angelai apsupa savo Valdovą ir lenkiasi Jam, o džiaugsmas pasklinda po visą dangų.

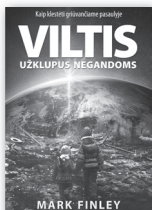
„Vertas Avinėlis, kuris buvo nužudytas, imti galybę ir lobi, ir išmintį, ir stiprybę, ir pagarbą, ir šlovę, ir gyrių!“ (*Apriškimo 5, 12*)

Dievo Sūnus – tamsos kunigaikščio Nugalėtojas; Jis įveikė mirtį ir kapą! Dangus skamba nuo džiaugsmingų balsų, skelbiančių:

„Sėdinčiam soste ir Avinėliui tebūnie gyrius ir pagarba, ir šlovė, ir valdžia per amžių amžius!“ (*Apriškimo 5, 13*)

„Kelias pas Kristų“ tyrinėja žmogaus santykius su Viešpačiu Dievu, parodo, kaip tapti ir išlikti krikščioniu.

„Viltis užklupus negandoms“ padeda suprasti, kur ir kaip rasti viltį, ramybę ir padrąšinimą šiame neramiame pasaulyje.

„Didžioji kova“ atskleidžia gėrio ir blogio priešpriešą, kuri stiprės iki laikų pabaigos, ir patikimą prieglobstį Dievo Artume.

„Kelionė Šventojo Rašto puslapiams“ supažindina su pamatinėmis tikėjimo tiesomis, paremtomis Šventuoju Raštu.

Prisijunk ir tu!

SEPTINTOSIOS DIENOS ADVENTISTŲ BAŽNYČIA:

www.adventistai.lt

www.facebook.com/adventistai

www.youtube.com/Adventistai

Mūsų tarnavimai:

Biblijos tyrinėjimas –
<https://dievozodis.lt>

Tyrinėk Bibliją šiuolaikiškai –
<https://gerizenklai.lt>

Tarnavimas šeimoms –
<https://tavoseimai.lt>

Apie sveiką gyvenimo būdą –
<https://sveikas.info>

Tinklaidės (podkast) – dvasiniai pamąstymai –
<https://anchor.fm/algimantas>

Tel. +370 37 798619, +370 681 43016

El. p. office@adventistai.lt

Korespondencinė Biblijos mokykla

Užsisakykite nemokamą kursą
vienu iš šių būdų:

- Siųskite SMS numeriu:
8 681 43016*
- Registruokitės internetu:
www.gerizenklai.lt

ir gaukite 24-ių temų kursą paštu.

- * Rašydami SMS, nurodykite savo vardą, pavardę, tikslių adresą, kuriuo siųsti šias pamokas.

Elena Vait
GERIAUSIAS MŪSŲ DRAUGAS

Vertė *Renata Mieliuolytė, Vilma Vanagienė*
Redagavo *Snieguolė Bakonienė*
Korektūrą skaitė *Darius Giedrius Dzedulionis*
Viršelio dizainas *Daiva Šulgaitė*

Tiražas 1400 egz.

Išleido Septintosios dienos adventistų bažnyčia,
Pašilės g. 122, 51302 Kaunas

Tel. 8 681 43016, el.paštas office@adventistai.lt

Spausdino PRINT GROUP Sp. z o.o.

ul. Ks. Witolda 7-9, 71-063 Szczecin, tel./faks. 91812-43-49

Kaina sutartinė